

Στο Άστρο
της Φωτιάς!

Ο
Υ
Π
Ε
Ρ
Α
Ζ
Ο
Ρ
Ο
Ι
Ο
Ι
Ο
Μ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ
ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΤΟ ΚΑΛΟ αρχί-
σε ένα ανοιξιιάτικο απόγευ-
μα. Ή πόλι της Νέας Υόρ-
κης λαμποκοπάει κάτω από
τις χρυσές ακτίνες του ή-
λιου. Ή έξοχη γύρω από την
τεράστια μεγαλόπολι είναι
καταπράσινη και άνθισμένη.
Τά βουνά έχουν φορέσει το
πράσινο έορταστικό φόρεμά
τους. Τά ζώα τριγουρίζουν μέ-
σα στά δάση και τά πουλιά
κελαδούν ξέγνοιαστα μέσα
στά φυλλώματα τών δέν-
τρων.

Οί χωρικοί πηγαινοέρχον-
ται στους άγρους, καλλιερ-
γώντας τή γή, κλαδεύοντας
δέντρα, βόσκοντας τά ζων-
τανά τους.

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι
τιού μεταβάλλει σέ κόλασι τó
όμορφο ανοιξιιάτικο απόγευ-
μα.

Ένα τεράστιο πλανητό-
πλοιο φαίνεται σιτόν ούρανό,
χαμηλώνει γοργά και προσ-
γειώνεται ανάμεσα στους ά-
γρους, στή μέση μιάς γραφι-
κής κοιλάδας.

Μεγάλες πόρτες ανοίγουν
στά πλευρά του. Άλλόκοτα
έντα βγαίνουν έξω. Όντα πού
δέν έχει ξαναδή τó μάτι άν-
θρώπου! Καταπληκτικά πλά-
σματα, πού όμοιά τους ίσως
μόνο στήν προϊστορική έποχή
είχαν ζήσει, όταν άκόμα ó άν-
θρωπος ήταν ένας άγριος κά-
τοικος σπηλαίων!

Είναι όλα τους τεράστια!
Τό ύψος τους ξεπερνάει πολ-
λές φορές τó ύψος ενός άν-

βρώπου και τὸ κορμί τους εἶναι ὀγκώδεις.

Δὲ μοιάζουν ὅλα μεταξύ τους. Ἄλλα ἔχουν κεφάλι δράκου μὲ πλατειὰ ρουθούνια, τοῦ θγαίου φλυγερὸ ἀχνό, καὶ μὲ κέρατα στὸ κεφάλι καὶ μεγάλα γαμπὰ νύχια στὰ πόδια.

Ἄλλα ἔχουν διὰ λαιμοὺς καὶ δυὸ κεφάλια καὶ ἄσχημα καὶ τρομερὰ μουςοῦδια. Ἄλλα ἔχουν μεγάλες προεξοχές στὸ κεφάλι, ποὺ δὲν εἶναι κέρατα, μὰ ποὺ εἶναι σκληρὲς καὶ φοβερὲς ὡς ἐπιθετικὰ ὄπλα.

Ὅλα τους ὁμοῦς ἔχουν κάτι κοινὸ μεταξύ τους. Ἐχουν ὅλα τὸ κορμί τους σκεπασμένο μὲ μεγάλα, χοντρά καὶ σκληρὰ λέπια καὶ στὸ στόμα τους τεράστια καὶ μυτερὰ ὀντία, πιδὲ μεγάλα ἀπὸ μαχαίρια τοῦ χασάπη!

Καθὼς θγαίνευν ἀπὸ τὸ τιλανητόπλοιο, τὰ ἱέρατα σταματοῦν σαστισμένα καὶ κυττάζουν γύρω, μὲ τὰ κόκκινα καὶ κίτρινα μάτια τους.

Ἐπειτα, ἀφήνουν ἀπὸ τὰ λαρύγγια τους τρομακτικὰ οὐρλιαχτά, ποὺ ἀντηχοῦν σὲ βουνὰ καὶ σὲ κάμπους σὰν πελώριες ἀντιαεροπορικὲς σειρήνες συναγερμοῦ!

Καὶ ξεκινοῦν! Ξεκινοῦν καλτοῦντας πρὸς κάθε κατεύθυνση, μὲ βήματα καὶ πηδημάτα, ποὺ φτάνουν τὰ εἴκοσι μέτρα τὸ καθένα!

Στὸ πέρασμά τους καταστρέφονται τὰ πάντα! Οἱ ἄγροὶ ἀνασκάπτονται, τὰ δέντρα τσακίζονται καὶ γκρεμίζονται! Τὰ σπίτια καταρρέ-

ευν, καθὼς τὰ ὀγκώδη κορμιά τῶν τεράτων πρυσκροῦν ἐπάνω τους!

Κάθε ζῶο, ποὺ συναντοῦν στὸ δρόμο τους, πέφτει νεκρὸ χτυπημένο ἀπὸ τὰ νύχια ἢ τὰ κέρατα τῶν ὄντων! Οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι δὲν προλαβαίνουν νὰ ξεφύγουν τρέχοντας πανικόβλητοι, ἐξοντώνονται κι' αὐτοί! Τὰ τέρατα τοὺς ἀρπάζουν μὲ τα νύχια πόδια τους καὶ τοὺς ἐκσφενδονίζουν μακριὰ, διαμελίζοντας τους πάνω σὲ βράχια καὶ σὲ κορμούς δέντρων!

Τὰ χωριά, ἀπ' ὅπου περνοῦν τὰ οὐρανοκατέβαστα ὄντα, ἰσοπεδώνονται καὶ ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς! Οἱ κάτοικοι, ὅσοι γλυτώνουν ἀπὸ τὰ νύχια, τὰ δόντια καὶ τὰ κέρατα τῶν τεράτων, φεύγουν σὰν τρελλοὶ πρὸς τὰ δασωμένα βουνὰ, γιὰ νὰ πέσουν θύματα ἄλλων ἱεράτων, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ ἄλλη κατεύθυνσι!

Τὸ κοπάδι τῶν πελώριων τρομακτικῶν ὄντων διασχίζει γοργὰ τὸν κάμπιο καὶ πλησιάζει μὲ ὄρμη πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου ἑκατομύρια ἄνθρωποι πηγαινοέρχονται πολυσχολοὶ, μέσα στὸ ἀνοιξιὰτικο εὐθυμο ἀπόγεμα.

Δὲν ὑποψιάζονται τί πρόκειται νὰ συμβῆ. Δὲν ξέρουν τοιοῦς κίνδυνος, ποιά φριχτὴ καταστροφὴ ἔρχεται νὰ χτυπήσῃ τὴν πόλι τους, νὰ καταστρέψῃ τὰ σπίτια τους, νὰ ληϊλῇ στὸν ἄλλο κόσμον χιλιάδες ψυχές! Δὲν ξέρουν ὅτι σὲ λίγα λεπτά, θὰ ἀρχίσῃ μιά ἀπὸ τίς τρομερώτερες πε-

ριπέτειες που γνώρισε ποτέ ή Γη!...

ΟΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ
ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ

ΜΕΣΑ στον κήπο του σπιτιού των Υπερανθρώπων, ο Κοντοστούπης, ο κωμικός νάνος με τη δειλή και συγχρόνως ήρωική ψυχή, μαθαίνει... ίππασία!

"Έχει ένα... γαϊδουράκι, που το αγόρασε με τις οικονομίες του, ακριβώς για να μάθη ίππασία, γιατί το όνειρο του νάνου είναι να γίνη μια μέρα σπουδαίος τζόκευ!

"Ο νάνος είναι μόνος του μέσα στον κήπο. Ή, τουλάχιστον, νομίζει πώς είναι μόνος του. Γιατί κάποιος τον παρακολουθεί κρυμμένος πίσω από ένα θάμνο. Είναι ή Έλχινα, ή πράσινη πανάσχημη μαγεύρισα των Υπερανθρώπων!

"Η Έλχινα παρακολουθεί τις κινήσεις του Κοντοστούπτη. Με δυσκολία συγκρατεί τα γέλια της κι αυτό κάνει το μούτρο της να μοιάζει με καρπούζι, που το... πάτησε γίγαντας!

"Ο Κοντοστούπης δίνει μερικές... οδηγίες στο γαϊδουράκι του, πριν αρχίση την ίππασία:

— "Άκουσε δώ, αγαπητέ Όνε! Θα σταθής άκίνητος! Δε θα σαλέψης ούτε τ' αυτιά σου! Κι' όταν ανέβω στη ράχη σου, θα προχωρήσης σιγά-σιγά, γιατί ζαλίζομαι με τα

πολλά κουνήμαγα! Σύμφωνα νοι;

Το γαϊδουράκι κουνάει τ' αυτιά του, σαν να λήξει αυτό: «Σύμφωνο!».

— Περίφημα!, λέει ο νάνος. Και τώρα αρχίζει ή παράστασι!

Και είναι πραγματική παράστασι! Σωστό θέατρο!

"Ο Κοντοστούπης, παίρνοντας ύφος τζόκευ, ιπιδάει στη ράχη του ζώου. Το γαϊδουράκι, που για πρώτη φορά νοιώθει καβαλλάρη στην πλάτη του, πηδάει ένα μέτρο στον σέρα, κλωτσάει άγρια, στριφογυρίζει και ο νάνος έκσφενδονίζεται πέντε μέτρα μακριά, πάνω στα άγκαθωτά κλαδιά ενός θάμνου!

— "Ωχ!, ούρλιαζει καθώς ύμέτρητα άγκάθια τον τσιμπούν σ' όλοκληρο το σώμα του. Μαννούλα μου! Με μαχαιρώνουν με χιλιάδες μαχαίρια! Με σφάζουν με χιλιάδες σουγιάδες! Μ' έφαγες, καταραμένη Όνε!

Πετάγεται όρθιος, αποφασισμένος να τιμωρήση το γαϊδουράκι, όταν άντηγή κοντά του ένα γέλιο, που θυμίζει... λίμα που την ξύνει κανείς πάνω σε άτσάλι!

Είναι ή Έλχινα. Βγαίνει ξεκαρδισμένη από τα γέλια μέσα από το θάμνο της, κρατώντας την κοιλιά της. Το πρόσωπό της μοιάζει με μουσούδι... ξυρισμένου μαντρόσκυλου έτοιμου να φτερνιστή!

— Χά, χά, χά!.. κάνει. Ποτέ μου δε ήλασα τόσο! Πόσο κωμικός ήσουν, ώραίε μου Κοντοστούπτη, όταν το γαϊδου

ράκι σὲ πέταξε μακριά! Χά, χά, χά!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γίνεται κατακόκκινο ἀπὸ ντροπή καὶ θυμὸ.

— Τί γελᾷς, Ἐλχίνα παλιοχίνα; γρυλλίζει. Ὁ ὄνος μου εἶναι ἀνήμερο... ἄτι, γι' αὐτὸ μὲ πέταξε μακριά! Κὺτ ἄξε ὅμως τώρα πὼς θὰ τὸν ἀμαόσω! Κὺτταξε καλά, παλιοχίνα!

Καὶ ὁ Κοντοστούτης συσπειρώνεται, ἔτοιμος νὰ πηδήσῃ πάλι πάνω στὴ ράχη τοῦ ζώου.

Μένει ὅμως ἀσάλευτος στὴ

Καὶ ὁ νάνος θρίσκειται καθισμένος στὸ στέρο τοῦ γιγαντιαίου τέρατος!

στάσι αὐτῆ, μαρμαρωμένους, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, κυττάζοντας μὲ ἀπερίγραπτο τρόμο πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὅταν νὰ εἶχε ξεφυτρώσει ξαφνικὰ μπροστά του ἓνα φάντασμα.

Ἐνα πελώριο, τερατώδες κεφάλι ἔχει προβάλει πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κήπου! Ἐνα ὄγκωδες λεπιδωτὸ κεφάλι ζώου μὲ μεγάλα κέρατα καὶ φοβερὰ δόντια! Ἀπὸ τὰ ρουθούνια του βγαίνει ἓνας κοκκινωπὸς ἀχνός!

Τὸ γαῖδουράκι, πανικόβλητο, ἀφήνει ἓνα γκάρισμα τρόμου καὶ χάνεται καλπάζοντας μέσα στὸν κήπο. Ἡ Ἐλχίνα ξεφωνίζει ὑστερικὰ καὶ σωριάζεται χάμω λιπόθυμη.

Ὁ Κοντοστούτης μένει καρφωμένος στὴ θέσι του, τρέμοντας σπασμωδικὰ ὅταν νὰ τὸν εἶχαν περιλούσει μὲ παγωμένο νερό, καὶ ἀνοιγοκλείνει τὸ στόμα του, ἀνεβοκατεβάζει τὴ μύτη του καὶ γουρλώνει ὄλο καὶ πιὸ πολὺ τὰ μάτια του.

Τὸ τέρας κάνει ἓνα βήμα μπροστά, γκρεμίζοντας καμμιὰ δεκαριά δέντρα καὶ φανερώνοντας ἔτσι ὄλοκληρο τὸ ὄγκωδες κορμί του καὶ τὸν μακρὸ λαιμὸ του.

Ἀπλώνει τὸ ἓνα μπροστινὸν σὺχάτο πόδι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ νάνου.

Ὁ τρόμος τοῦ Κοντοστούτη εἶναι τόσο μεγάλος, ὥστε ὁ κωμικὸς βοηθὸς τῶν Ὑπεράνθρωπων, μὲ τὰ μέλη παράγιστα, δὲ φέρνει καμμιὰ ἀντίσταση.

Τὰ πελώρια γυριστὰ νύχια

του όντος τον γαντζώνουν από τα ρούχα και τον σηκώνουν ψηλά. Τον πλησιάζουν πρὸς τὸ στόμα του πού είναι μεγάλο σαν σκοτεινή σπηλιά!

‘Ο νάνος θυμώνει: Ξεχνάει τὸ φόβο του και κυριεύεται από λύσσα έναντιόν του τέρατος! ‘Όλα μπορεί να τὰ ανεχθῆ ὁ Κοντοστούπης, ὄχι όμως και να του στραπατσάσουν τὸ κοστούμι!

— Κάτω τὰ ξερά σου!, ρυθλιάζει με μανία. Στρατός είσαι; Δὲν βλέπεις ὅτι μευ σκίζεις τὸ κοστούμι μου; Τὸ καλύτερό μου κοστούμι! Κάτω τὰ ξερά σου, εἶπα! Θὰ σου κάνω... ἀγωγή και θὰ σου ζητῶ ἀποζημίωσι! ‘Ακούς ἐκεῖ κατάστασι! ‘Ηρῶε στὰ καλά καθούμενα χωρίς να τὸν πειράξω, να μου σκίση τὸ κοστούμακι μου!

Τὸ τέρας κάνει τώρα να χύση τὸν Κοντοστύπη στὸ στόμα του. Μὰ ὁ νάνος ἀντιδρᾷ. Δὲν ἔννοει να λίνη... μεζές!

Σφίγγει τὴ μικρῆ, μὰ τρομερῆ γροθιά του και χτυπάει με ὅλη του τὴ δύναμι τὸ θηριο ἀνάμεσα στὰ ρουθούνια.

Αἷμα ἀναπηδάει ἀπὸ τὴ μύτη του. Τὸ ὀγκώδες κεφάλι τραβιέται πρὸς τὰ πίσω, μένει για μιὰ στιγμή ἀκίνητο και ἔπειτα κινεῖται πρὸς τὰ ἔμπρὸς με φόρα. Τὸ τέρας φτερνίζεται.

‘Η καφτερῆ του ἀνάσα ὀγαίνει με ὀρμη ἀπὸ τὰ ρουθούνια του και χτυπάει τὸν

Μιὰ μυστηριώδης δύναμι ὀγαίνει ἀπὸ τὸ πετράδι και χτυπάει τὸ τέρας...

Κοντοστούπη σαν ὄυλλα!

‘Ο νάνος ἀπουσπᾶται ἀπὸ τὰ νύχια του θηρίου και, με τὰ ρούχα καταξασκισμένα, ἐκ σφενδονίζεται μακριά, στὸν ἄερα, σὲ ὕψος πενήντα μέτρων!

Ἐνοσικτωδῶς, ἀρχίζει να π. τῆ με τὴν πιπιτική συσκευή, πού ἔχει σὴν πλάτη του, κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα του.

Εἶναι τώρα τρελλὸς ἀπὸ θυμό. Κυττάζει τὸ καεστραμμένο κοστούμι του και ἀφήνει γρυλλίσματα μανίας.

— Τώρα θὰ σου δείξω ἐγώ, κτήνος!, μευγγρίζει.

Καὶ ὄρμᾳ πρὸς τὰ κάτω μὲ
μιὰ κατακόρυφη βουτιά.

ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΣΚΙΖΕΙ τὸν ἀέρα
σὰν βόμβα ἀερσπλάνου καὶ
ρίχνεται πάνω στὸ τεράστιο
θηρίο, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ
τὸν κίνδυνο πού διατρέχει. Ἡ
νευρία του σηκωμένη καὶ
σφιγμένη κατεβαίνει γιὰ νὰ
χτυπήσῃ, μὰ τὸ τέρας εἶναι
τὸ γρήγορο.

Μ' ἓνα γρύλλισμα, πού θυ-
μίζει σειρήνα, δίνει στὸν Κον-
τοστούπη ἓνα πλάγιο χτύπη-
μα μὲ τὸ νυχάτο πόδι του καὶ
τὸν τινάζει πάλι μακριά, κα-
ταστρέφοντας ἐντελῶς αὐτὴ
τὴ φορά τὸ κοστούμι του.

Ἔξω φρενῶν, ὁ νάνος ἐπι-
τίθεται πάλι. Αὐτὴ τὴ φορά,
κατορθώνει νὰ... κωθήσῃ κα-
βαλλητὰ στὸ σβέροκο τοῦ τέ-
ρατος, σφίγγει τὰ πόδια του
γερὰ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του
καὶ ἀρχίζει νὰ τοῖ σφυροκο-
πάει τὸ κεφάλι φωνάζοντας:

— Τὸ κοστούμι μου! Τὸ
κοστούμακι μου. Νά, νά, νά!

Τὸ θηρίο, τρελλὸ ἀπὸ λύσ-
σα, δοκιμάζει μάτια νὰ ἀ-
παλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἀπροσδόκη-
το, μικροσκοπικὸ καβαλλάρη
του, κι' ἐπειτα τὸ βάζει στὰ
πόδια καὶ ἀρχίζει νὰ καλπάζ-
η ξέφρενα μέσα στὴν πόλι
τῆς Νέας Ὠρκείας, μουγγρί-
ζοντας σὰν ἑκατοντάδες ἀγρί-
μα μαζί!

Ὁ νάνος ἐξακλόουθεῖ νὰ
τοῦ κοπανᾷ τὸ κεφάλι με τὶς
γροθιές του, κάνοντας του τὸ
κράνιο νὰ τρίξη ἐπικίνδυνα

πάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματά του.

— Τὸ κοστούμι μου!, ξεφω-
νίζει. Τὸ κοστούμακι μου!

Ἄλλα τέρατα, μεγάλα καὶ
τρομερὰ σὰν αὐτὰ, διασχί-
ζουν τοὺς δρόμους τῆς πόλε-
ως, σκοτώνοντας καὶ κατα-
στρέφοντας. Μὲ τὴ τριμερὰ
κεφάλια τους, χτυποῦν σὰν μὲ
γιγαντιαία σφυριά τοὺς τοί-
χους τῶν σπιτιῶν, πού κα-
ταρρέουν! Μὲ τὰ πόδια τους,
χτυποῦν τοὺς κανικόβλητους
διαβάτες, ἐξοντώνοντας τους!
Τὰ φριχτὰ στόματά τους ἀ-
νοιγοκλείνουν, μασώνται ἀν-
θρώπινα πλάσματα!

Ὅμαδες ἀπὸ ἀστυνομικοὺς
προσπαθοῦν μὲ ἥρωισμό νὰ
σκοτώσουν τοὺς ἀπίστευτους
οὐτοὺς ἐπιδρομεῖς. Χτυποῦν
τὰ θηρία μὲ αὐτόματα καὶ μὲ
χειροβομβίδες!

Μὰ τὰ λέπια, πού σκεπά-
ζουν τὰ κορμιά τους, εἶναι τό-
σο χοντρά καὶ τόσο σκληρά,
ὥστε τὰ προστατεύουν ἀπὸ
κάθε βλήμα!

Ἔτσι, πολλοὶ ἀστυνομικοὶ
πέφτουν θύματα τοῦ καθήκον-
τός τους, χωρὶς νὰ κατορθώ-
σουν νὰ σταματήσουν τὰ θη-
ρία!

Ὁ Κοντοστούπης, καβάλ-
λα πάντα στὸ σβέροκο τοῦ πα-
νύψηλου θηρίου του, ἔχει ἀρ-
χίσει νὰ χάνη τὴν ὑπομονὴ
του.

— Γιὰ νὰ σεῦ πῶ! γρυλ-
λίζει. Κεφάλι εἶναι αὐτὸ ἢ πέ-
τρα; Θὰ σπάσῃ κεμμιά φορά
ἢ θὰ μὲ κάνης νὰ... θυμῶσω;

Καὶ κοπανᾷ μιὰ στὸ κε-
φάλι τοῦ τέρατος μὲ τόση δύ-
ναμι, ὥστε τὸ χοντρὸ κράνιο

του αίμοβόρου ζώου ανοίγει
στὰ δύο!

Τὸ γιγαντιαῖο δὲ ἀφήνει ἐ-
να τρομακτικὸ βιγγητὸ καὶ
σωριάζεται κάτω, γκρεμίζον-
τας ἓνα μικρὸ σπίτι κάτω ἀπὸ
τὸ βάρος τοῦ σώματός του!

Ὁ Κοντοστούπης παρατά-
ει τὸ σβέρκο του καὶ μένει
ἐπὶ τὸν ἀέρα πετώντας ἀργά.

Ἔχει τώρα πάρεϊ ἀτρόμη-
το θάρρος. Ἡ νίκη του ἔχει ἐ-
ξαφανίσει ἐντελῶς κάθε φόβο
του.

Ὅρμαίει μὲ ἄγρια οὐρλια-
χτὰ ἐναντίον τριῶν πελώριων
τεράτων, ποὺ ἔχουν βαλθῆ νὰ
καταστρέψουν ἓναν οὐρανοξύ-
στη, χτυπώντας καὶ γκρεμί-
ζοντας τοὺς τοίχους μὲ τὰ με-
γάλα κεφάλια τους!

Ρίχνεται πάνω στο πιὸ κοντι-
νὸ καὶ ἡ γροθιά του σφίγ-
γεται γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀν-
τίπαλό του στὸ κρανίο. Μὰ τὸ
θηρίο τὸν προλαβαίνει.

Τὸ κεφάλι του τραβιέται
πίσω. Ἡ γροθιά τοῦ νάνου
ὄστοχεῖ. Τὸ κεφάλι τοῦ ζώου
τινάσσεται πάλι μπροστὰ καὶ
τὸ σκληρὸ μουσοῦδι του χτυ-
πάει τὸν Κοντοστούπη κατά-
σθηα.

Τὸ κορμὶ τοῦ νάνου ἐκσφεν-
δονίζεται μὲ ἀπίστευτη φόρα
πρὸς τὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ τρία
θηρία. Αὐτὸ γυρίζει, βλέπει
τὸ κορμὶ τοῦ Κοντοστούπη νὰ
ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του
στριφογυρίζοντας καὶ μὲ μιὰ
καλοζυγισμένη κεφαλιά τὸ
στέλνει πρὸς τὸ τρίτο τέρας,
ποῦ μὲ τὴ σειρά του μὲ μιὰ
τρίτη κεφαλιά ἐκσφενδονίζει
τὸν Κοντοστούπη πρὸς τὸν
πρῶτο σύντροφό του!

Ἔτσι, τὰ τρία θηρία, σὰν
νὰ βρίσκουν διασκεδαστικὸ
τὸ παιχνίδι αὐτὸ, παρατοῦν
τὸν οὐρανοξύστη, ποὺ ἠθέλη-
αν νὰ γκρεμίσουν καὶ ἀρχίζουν
νὰ πετοῦν τὸ νάνο σὰν μπάλ-
λα μεταξύ τους!

— Ὦχ!, οὐρλιάζει ὁ Κον-
τοστούπης. Σταθῆτε, παλιο-
κτῆνη! Θὰ πάθω καμμιὰ συγ-
κοπή ἔτσι ποῦ μὲ σπρώχνε-
τε!... Ὦχ! Γιὰ... μιάλλα τοῦ
βόλλεϋ - μῶλ μὲ περάσατε,
βρὲ ζῶα; Καί... ποῦ μάθατε
νὰ παίζετε ἔτσι... ἀντικανονι-
κὰ τὸ βόλλεϋ-μπῶλ; Ἔ, φί-
λε! Δὲ ρίχνουν ἔτσι τὴν μπάλ-
λα! Φάουλ! Ὦχ! Δὲν παί-
ζω! Ὦχ! Μὴ βαρᾶς στὰ ψα-
χνά! Ὦχ ἡ καοδούλα μου!
Γεθαίνω! Ἡ μιάλλα τοῦ βόλ-
λεϋ-μπῶλ πεθαίνει! Ὦχ!...

Καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις
του!

Τὸ κορμὶ του πέφτει πρὸς
τὸ ἔδαφος...

Ξαφνικὰ, τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ τέ-
ρατα τεχνώνει τὸ λαιμὸ του,
ἀνοίγει τὸ πελώριο στόμα του
καὶ «χράπ!» καταπίνει τὸ
νάνο!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὸ
πλήθος, ποῦ τρέχει πανικό-
βλητο πρὸς κάθε κατεύθυνσι,
ξεπηδαῖει μιὰ κραυγή:

— Οἱ Ὑπεράνθρωποι! Ἔρ-
χονται οἱ Ὑπεράνθρωποι! Οἱ
Προστάτες τῆς Ἀνθρωπότη-
τος!

Ἡ ΑΣΤΡΑΦΗ
ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ,
πέντε μορφές πλησιαίζουν σκί-
ζοντας ὀλοταχῶς τὸν ἀέρα,

Είναι ο Ύπεράνθρωπος, ο ήρωας των ήρώων, συνοδευόμενος από τον Έλληνα Έλ Γκρέκο, την Άστραπή, τον Κεραυνό και τον Ύπερέλληνα, το Παιδι-Θαύμα.

Σκορπίζονται άμέσως ο όλη τη Νέα Ύορκη και αρχίζουν μίαν άγρια επίθεση έναντίον των τερατωδών επιδρομέων, συντρίβοντας τὰ κρανία τους με τις πανίσχυρες γροθιές τους!

Η Άστραπή αναλαμβάνει την περιοχή, όπου ο Κοντοστούπης έγινε μεζές στην κοιλιά ενός από τα θηρία.

Πετώντας με όρμη θύελλας, η Άστραπή ρίχνεται πάνω σ

ένα από τα τέρατα, του άρπάζει το λαιμό μ' ένα κεφαλοκλείδωμα ζίου - ζίτσου και σφίγγει μ' όλη της τή δύναμη!

Γιά μερικές στιγμές δεν συμβαίνει τίποτα. Το τέρας μένει άσάλευτο, σαστισμένο και πονεμένο, βογγώντας άνα τριχιαστικά.

Επειτα άκούγεται ένας δυνατός ξερός κρότος. Η σπονδυλική στήλη του άπίθανου ζώου σπάζει στο μέρος του λαιμού. Το κτήνος σωριάζεται χάμω, σαν να το είχαν χτυπήσει έκατό κεραυνοί μαζί!

Η Άστραπή παρατάει το λαιμό του και χυμάει έναντίον ενός άλλου τέρατος, που έχει κιόλας όρμησει κι αυτό έναντίον της. Η κόρη του Ύπεράνθρωπου άποφεύγει το χτύπημα, που δοκιμάζει: να της δώση ο γιγαντιαίος αντίπαλός της, κάνει μιά στροφή στον άέρα και επιτίθεται από πάνω προς τα κάτω.

Η γροθιά της άνεβοκατεβαίνει με άπίστευτη φόρα και χτυπάει το όγκώδες κρανίο άνάμεσα στα μάτια. Το κεφάλι του όντος συνθλίβεται και το τεράστιο, τρισβαρο κορμί του βροντάει υπόκωφα χάμω, συντρίβοντας καμμιά δεκαριά λεωφορεία, που τα είχαν εγκαταλείψει οί όδηγοί τους!

Χωρίς να χάση ούτε στιγμή, η Άστραπή επιτίθεται έναντίον του τρίτου τέρατος.

Κάνει όμως το σφάλμα να επιτεθή αυτή τή φορά πολύ χαμηλά, σημαδεύοντας τήν κοιλιά του αντίπαλου της.

Το πελώριο θηρίο άρπάζει δύο από τους ύπκούς της βασίλισσας Έλένης!

“Ετσι, τὸ τέρας βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν ἀρπάξει μὲ τὰ δυὸ μπροστινὰ πόδια του. Τὰ μεγάλα νύχια του γαντζώνουν τὸ κορμὶ τῆς, τὸ σηκώνουν ψηλά καὶ τὸ χτυποῦν χάμω μὲ ἀνυπολόγιστη δύναμι!

Ἡ Ἀστραπή, ζαλισμένη καὶ μὲ τὶς αἰσθήσεις τῆς μισοχαμένες ἀπὸ τὸ χτύπημα, μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀσάλευτη χάμω.

Τὸ θηρίο τὴν ξαναρπάζει, τὴν σηκώνει ψηλά καὶ τὴν ξαναβροντᾶει χάμω! Αὐτὸ γίνεται πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι, ὥσπου ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου δὲν ἔχει πιά δύναμι καὶ κουράγιο νὰ ἀντισταθῇ.

Τότε, τὸ ἐξώκοσμο ὄν, ἀφου τὴ χτυπάει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα χάμω, συσπειρώνεται καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πηδήσῃ ἐπάνω τῆς γιὰ νὰ τὴν λυώσῃ κάτω ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ βάρος τοῦ σώματός του!

Ξαφνικὰ ὅμως, μιὰ στιγμὴ πρὶν ριχτῆ ἐπάνω τῆς, τὸ γιγαντιαῖο πλάσμα κλονίζεται, βογγάλει, δῆχει παράξενα μερικὲς φορές καὶ σωριάζεται νεκρὸ δίπλα τῆς, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα του τρέχει ἄφθονο αἷμα!

Ἡ Ἀστραπή συνέρχεται σιγὰ - σιγὰ. Κυττάζει κατὰ πηλκτῆ τὸν ἀντίπαλό τῆς. Πῶς εἶχε πεθάνει ἔτσι ξαφνικὰ τὸ θηρίο; Τί τὸ εἶχε σκοτώσει; Τί...

Ἀνορθώνεται ξαφνιασμένη καὶ γουρλώνει τὰ μάτια τῆς.

Κάτι βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ζώου! “Ἐνα ἀλλόκοτο πλάσμα! Κάτι ἀπερί

—Θὰ φῶ φρέσκα τηγανητὰ αἰγυλάκια! μευμουρίζει ὁ νάνος.

γραπτο καὶ ἀηδιαστικὸ, λουσιμένο στὰ αἷματα ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια!

Τὸ πλάσματα βγαίνει ἔρποντας ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τέρατος, ἀνορθώνεται, κάνει μερικὰ δῆματα καὶ λέει:

— Ἀκοῦς ἀναίδεια! Θέλησε νὰ μὲ φάη! Νὰ φάη ἐμένα! Τὸν... Ὑπερκοντοστούπη! Μὲ κατὰπτε τὴν ὥρα ποῦ ἤμουν ἀναίσθητος καὶ νόμιζε πὼς θὰ μὲ χωνέψῃ! Χά, χά, χά! Ἄς γελάσουμε λιγάκι! Κατέβηκα γραμμὴ στὸ στομάχι του, μὰ, ὅταν συνήλθα, ἀνέβηκα σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ πάνω, τοῦδωσα μιὰ γερὴ γρο-

θιά στο λαρύγγι από το μέρος και... πάρ'τον κάτω! Δέν ἤξερε πὼς εἶχε νὰ κάνει με τὸν τρανὸ Ὑπερκο... κο... κο... κο... κο...

Καὶ ὁ νάνος σωριάζεται χά μω λιπόθυμος!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΕΝΗ

ΜΕΡΕΣ ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς τρομακτικῆς ἐκείνης ἐπιδρομῆς. Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἐξώντωσαν ὅλα τὰ τέρατα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ ἀνακαλύψουν τὴν προέλευσί τους, γιατί τὸ πλανητόπλοιο, πού τὰ φέρει, εἶχε ἀπογειωθῆ πάλι καὶ εἶχε χαθῆ μέσα στὸν οὐρανὸ.

Ἀπὸ τότε, ὁ Ὑπεράνθρωπος κ' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι σκεπτικοί. Τοῦς ἀνησυχεῖ ἡ σκέψι ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νέα γιγαντιαία τέρατα μπορεῖ νὰ κάνουν πάλι τὴν ἐμφάνισί τους καὶ νὰ καταστρέψουν καὶ νὰ ἐξοντώσουν! Πρέπει νὰ ἀνακαλύψουν τὴν προέλευσί τους. Πὼς ὅμως;

Ὁ Ὑπερέλληνας περνᾷ τὶς μέρες του μπροστὰ σὲ ἓνα μεγάλο δέκτη καὶ πομπὸ ἀσυρμάτου, πού ἔχει κατασκευάσει ὁ ἴδιος. Κάνει πειράματα συλλαμβάνοντας ραδιοκύματα ἀπὸ ἄλλους πλανῆτες. Ραδιοκύματα πού δὲν τὰ στέλνουν ζωντανὰ ὄντα, ἀλλὰ ἐκρήξεις καὶ ραδιοβολίες διαφόρων οὐρανίων σωμάτων...

Ξαφνικά, καθὼς ἀκούει μετὸ αὐτί του στημένο, ἀνασκίρτάει. Ἡ σκευὴ του ἔχει συλλαβεῖ κάτι ραδιοκύματα, πού

ἔχουν κάποια συνέχεια καὶ λογικότητα, σὰν νὰ τὰ μεταδίδῃ ἄνθρωπος!

Μοιάζουν με σήματα Μόρς! Τὸ Παιδι-Θαύμα ἀρπάζει ἓνα μολύβι καὶ γράφει σ' ἓνα χαρτί τὰ σήματα.

«...5... 13... 11... 2
...7... 18... 6... 1...
...10... 9... 16... 5...
13... 14... 5... 13... 11
...2... 7... 1... 10...
9... 16... 18... 6... 5
...4... 13... 5... 7...».

Γράφει ἔτσι σαστισμένος γιὰ πολλὴ ὥρα, μὴν ξέροντας τί σημαίνουν οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, πού ἔρχονται ἀπὸ ἄλλους κόσμους. Ὅταν τελειώνει καὶ ἡ συσκευή δὲν μεταδίδει ἄλλα σήματα, σηκώνεται καὶ τρέχει κάτω, στὸ σαλόνι, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ Ὑπεράνθρωποι.

— Πατέρα!, λέει στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Κύτταξε ἐδῶ ἓνα παράξενο μήνυμα πού ἔπιασα μετὴ τὴ ραδιοσυσκευή μου! Μοιάζουν με σήματα Μόρς, μὰ εἶναι ἀκατανόητα!

Ὁ Ἕλληνας παίρνει τὸ χαρτί, ρίχνει μιὰ γοργὴ ματιὰ στοὺς ἀριθμοὺς καὶ ζαρῶνει τὰ φρύδια του.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα!, λέει. Εἶναι ὅμως φανερό ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιο μήνυμα σταλμένο ἀπὸ λογικὰ ὄντα. Εἶναι ἓνα κρυπτογραφικὸ μήνυμα. Θὰ ἀνεβῶ στὸ ἐργαστήριό μου γιὰ νὰ προσπαθῆσω νὰ τὸ ἀποκρυπτογραφήσω. Ἐσύ, στὸ μεταξύ, γύρισε πίσω στὴ συσκευή σου. Μπορεῖ νὰ σταλῆ κ' ἄλλο μήνυμα καὶ δὲν ξέρουμε τί σπου-

δαιότητα μπορεί να έχουν τα μηνύματα αυτά!

Μισή ώρα αργότερα, ο Έλ Γκρέκο κατεβαίνει από το εργαστήριό του. Το πρόσωπό του είναι ταραγμένο. Τα μάτια του αστράφτουν.

— Είναι καταπληκτικό!, λέει. Αυτό το μήνυμα ήταν κρυπτογραφημένο στην... ελληνική γλώσσα! Ακούστε τί λέει...

Και διαβάξει:

«Προσοχή! Προσοχή! Αποτεινόμεστε στους κατοίκους της Γης! Η βασίλισσα του πλανήτη Νέα Αθήνα, Ελένη, αποτεινεται στους κατοίκους της Γης! Μεγάλος κίνδυνος απειλεί τους ανθρώπους! Ένας υπήκοός μου κατόρθωσε να κλέψει μυστικά όπλα και έπιστημονικές συνταγές από τα μεγάλα θησαυροφυλάκια του Κράτους και να υποδουλώσει έτσι τους κατοίκους της Νέας Αθήνας! Μόνο εγώ, η Βασίλισσα Ελένη, μαζί με μερικούς πιστούς ακόλουθους μου, κατάφερα να ξεφύγω και να κρυφτώ σε δασώδη βουνά, απ' όπου στέλνω το μήνυμα αυτό. Ο επαναστάτης, που λέγεται Ανδρόνικος, χρησιμοποιεί υπηκόους μου για να ετοιμάσει μια επίθεση εναντίον της Γης! Με τις έπιστημονικές συνταγές, κατασκεύασε γιγαντιαία τερατώδη όντα, που τρομοκρατούν τον πλανήτη μας και καταπινύουν κάθε απόπειρα ανταρσίας των υπηκόων μου! Όπως πληροφορήθηκα, έκανε κίολας μια δοκιμαστική επίθεση στη Γη! Η πραγματική

επίθεση θα γίνει σε λίγο, όταν θα έχω συμπληρώσει την κατασκευή κι' άλλων όπλων, τρομερών και καταστρεπτικών! Είδοποιούμε τους ανθρώπους για τον κίνδυνο που διατρέχουν και ζητάμε τη βοήθειά τους! Ενώνοντας τις δυνάμεις μας, θα μπορέσουμε να συντρίψουμε τον Ανδρόνικο! Αν συλλάβετε το μήνυμα αυτό, απαντήστε μας σε μήκος κύματος 31.366...».

Την ίδια στιγμή, ο Υπερέλληνας μπάινει τρέχοντας στο σαλόνι.

— Κι' άλλο μήνυμα!, φωνάζει δίνοντας στον πατέρα του ένα χαρτί.

Ο Έλ Γκρέκο αρχίζει άμέσως να το αποκρυπτογραφεί, ενώ ο Υπερέλληνας διαβάξει κατάπληκτος το πρώτο μήνυμα.

Το πρόσωπο του Έλ Γκρέκο συννεφιάζει από μια έκφραση λύπης. Διαβάξει στους συντρόφους του το δεύτερο μήνυμα:

«Εδώ Χαρά, πριγκίπισσα αδελφή της Βασίλισσας Ελένης! Η Βασίλισσα Ελένη είναι τώρα αιχμάλωτη του Ανδρόνικου! Την συνέλαβε στήνοντάς της μια άτιμη παγίδα! Τώρα είμαστε χωρίς βασίλισσα, αλλά έχουμε απόφαση να πεθάνουμε όλοι παρά να παραδοθούμε!... Περιμένουμε απάντησι, ως μάς ακούσατε...».

— Σίγουρα, λέει ο Έλ Γκρέκο, πρόκειται για αρχαίους Έλληνες που είχαν φύγει από τη Γη εδώ και χιλιάδες χρόνια για να έγκατα-

σταθούν σ' άλλο πλανήτη!
 "Έχει συμβή κι' άλλοτε αυτό!
 Πρέπει να σπεύσουμε σέ βοή
 θειά τους!" "Όχι μόνο γιατί
 είναι συμπατριώτες μου, αλλά
 και γιατί, σώζοντάς τους, θα
 σώσουμε ολόκληρη τή Γῆ!"

Κάθισε και συνέταξε ένα
 μήνυμα:

«Έρχομαστε! Δόστε μας
 την ακριβή θέσι τού πλανήτη
 σας και πληροφορήστε μας
 σέ ποιο μέρος τής Νέας 'Α-
 θήνας πρέπει νά προσγειω-
 θούμε!».

Κρυπτογράφησε τὸ μήνυ-
 μα κι' ὁ Ὑπερέλληνας τὸ ἔ-
 στειλε. Λίγο ἀργότερα πήρε
 τὴν ἀπάντησι:

«Ὁ πλανήτης Νέα 'Αθήνα
 βρίσκεται σέ μικρὴ ἀπόστασι
 ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀστερισμὸ τοῦ
 Λύκου! Εἶναι ἓνα μικρὸ ἄ-
 στρο πὸ ἀπὸ μακριὰ φαίνε-
 ται γαλάζιο... Θὰ προσγειω-
 θῆτε σ' ἓνα μεγάλο βουνό,
 πὸ εἶναι πυκνὰ φυτεμένο μὲ
 μεγάλα ἀνθισμένα δέντρα και
 ἔχει ἓνα παλιὸ κρατῆρα ἠφαι-
 στείου στὴν κορυφή του... Θὰ
 σὰς περιμένουμε... Δοξάζου-
 με τὸ Θεὸ πὸ μὰς ἀκούσατε
 και μὰς καταλάξαιτε!...».

ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ
 ΝΕΑ ΑΘΗΝΑ!

Τὸ ἀστρόπλοιο
 τῶν Ὑπερανθρώπων πλησιάζει
 γοργὰ στὸν πλανήτη Νέα
 'Αθήνα, πὸ φαντάζει γαλά-
 ζιο και ὁμορφος στὸν οὐρα-
 νό. Μέσα στὸ ἀστρόπλοιο εἶ-
 ναι οἱ πέντε προστάτες τῆς
 'Ανθρωπότητος και ὁ... ἥρωας

τῶν ἡρώων, ὁ τρανὸς Κοντο-
 στούπης, πὸ — γιὰ πρώτη
 φορὰ στὴ ζωὴ του — δὲν τρέ-
 μει ξεκινώντας γιὰ μιὰ και-
 νούργια περιπέτεια. Θυμάται
 κάθε τόσο τὸ κοστουμί, πὸ
 τοῦ χάλασαν τὰ γιγαντιαία
 τέρατα και ἀφρίζει ἀπὸ λύσ-
 σα. Γρυλλίζει:

— "Ἄν πιάσω στὰ χέρια
 μου αὐτὸ τὸν 'Ανδρόνικο, πὸ
 ἔστειλε τὰ θηρία νὰ μὸ σκί-
 σουν τὸ κοστουμί, θὰ τὸν κά-
 νω... Γυναϊκόνικο!"

Φτάνουν στὸν πλανήτη Νέα
 'Αθήνα. Χαμηλώνουν σιγὰ -
 σιγὰ και κυττάζουν κάτω. Τὸ
 θέαμα πὸ ἀντικρίζουν εἶναι
 ἀπροσδόκητο και καταπλη-
 κτικό.

Ἡ Νέα 'Αθήνα μοιάζει μὲ
 τὴ Γῆ. Εἶναι διάσπαρτη ἀπὸ
 δάση, βουνά, κάμπους και πο-
 τάμια και μεγάλες πόλεις,
 πὸ θυμίζουν πόλεις τῆς ἀρ-
 χαίας 'Ελλάδος! Τὸ πῖθ ἐκ-
 πληκτικὸ ὅμως εἶναι ὅτι σὲ
 πολλὰ σημεῖα τοῦ ἐδάφους
 σχηματίζονται ξέφωτα, ὅπου
 δὲν φυτρώνει ἀπολύτως τίπο-
 τα. Ἐκεῖ, ἀπὸ μικρὲς τρύπες
 τοῦ ἐδάφους, ξεπηδοῦν συντρι-
 βάνια φωτιάς! Μικρὰ και με-
 γάλα συντριβάνια φωτιάς!

— Πα... Παναγίσα μου!,
 τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης.
 Δὲν τὰ βλέπω καθόλου καλά
 τὰ πράγματα! Θὰ μὰς ψή-
 σουν ζωντανούς ἐδῶ πὸ ἤρ-
 θαμε!

— Νὰ τὸ βουνὸ πὸ μὰς πε-
 ριέγραφε τὸ μήνυμα!, λέει ὁ
 Ἐλ Γ κ ρ ε κ ο. Ἐκεῖ θὰ προσ-
 γειωθούμε. Ὑπερέλληνα!

Τὸ Παιδι-Θαύμα, πὸ εἶναι
 καθισμένο στὴ θέσι τοῦ πιλό-

του, χαμηλώνει άπαλά τὸ ἀστρόπλοιο καὶ τὸ προσγειώνει κοντὰ στὴν κορυφή τοῦ βουνού.

Πρὶν βγοῦν ἔξω, ὁ Ἐλ Γκρέκο ἐξετάζει μ' ἓνα μυχάνημα τὸν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα τοῦ πλανήτη.

— Ὁ ἀέρας εἶναι πολὺ βαρὺς, λέει, καὶ θὰ μᾶς φέρῃ ἐμπόδια στὶς κινήσεις μας κουράζοντας τὰ πνευμόνια μας! Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἀστραπή κι' ὁ Ὑπερέλληνας, ποὺ εἶναι προικισμένοι ἀπὸ τὴν φύσι με ὑπερανθρώπινη ἀντοχή, δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν τίποτα. Ἐγὼ κι' ὁ Κοντοστούπης ὅμως, ποὺ ἡ ἀντοχή μας εἶναι τεχνητή, πρέπει νὰ προφυλαχτοῦμε καὶ νὰ φορέσουμε διαπλανητικά κράνη!

Ἀνοίγει ἓνα ντουλάπι καὶ βγάξει δυὸ διαφανεῖς περικεφαλαίες, σὰν ἐκείνες ποὺ ἔχουν οἱ δύτες. Φορεῖ τὴ μιά, δίνει τὴν ἄλλη στὸν Κοντοστούπη καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ ἀστρόπλοιου.

Βγαίνουν ἔξω. Βρίσκονται σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδα, μεταξὺ δύο βουνοκορφῶν. Δὲν φυτρῶνουν δέντρα ἐκεῖ μέσα. Σὲ διάφορα σημεῖα συντριβάνια φωτιάς ξεπηδοῦν ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Ἀπὸ μακριά, φαίνονται νάρχωνται πρὸς τὸ μέρος τους μερικοὶ ἄνθρωποι! Ἄντρες καὶ γυναῖκες! Καθὼς πλησιάζουν, οἱ Ὑπεράνθρωποι βλέπουν κατάπληκτοι ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ἀφάνταστα ὁμοιοί!

Τὰ χαρακτηριστικά τους

εἶναι τέλεια. Ἐχουν τὴν ἴσια μύτη καὶ τὰ μεγάλα ἐκφραστικά μάτια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Τὸ σῶμα τους εἶναι καλοφτιαγμένο, νευρώδες καὶ με τέλειες ἀναλογίες. Ἡ ἔκφρασί τους εἶναι γεμάτη ἐξυπνάδα καὶ πνευματικὴ ἀνωτερότητα.

Ὅταν φτάνουν κοντὰ στοὺς Ὑπερανθρώπους, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σταματοῦν. Μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, με λυγρὸ σῶμα, καστανόχρυσα μαλλιά καὶ χρυσοπράσινα μάτια, λέει με μουσικὴ φωνὴ σὲ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα:

— Καλῶς ἦρθατε, ὦ ξένοι! Οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτη Νέα Ἀθήνα σᾶς εὐγνωμονοῦν, ποὺ ἦρθατε νὰ μᾶς βοηθήσετε! Εἶμαι ἡ Χαρά, ἡ ἀδελφὴ τῆς Βασίλισσας!

Οἱ μόνοι ποὺ καταλαβαίνουν τὰ λόγια αὐτά, εἶναι ὁ Ἐλ Γκρέκο, ὁ ἀτρόμητος καὶ πάνσοφος Ἑλληνας, καὶ ὁ μικρὸς γιὸς του, ὁ Ὑπερέλληνας.

— Ἦρθαμε νὰ σᾶς βοηθήσουμε καὶ συγχρόνως νὰ σώσουμε τὴ Γῆ! Ἐξήγησέ μας, Χαρά, τί ἀκριδῶς συμβαίνει ἐδῶ, στὸν πλανήτη μας! Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ἐγὼ κι' ὁ γιὸς μου, ὁ Ὑπερέλληνας, εἶμαστέ Ἑλληνες! Νὰ σοῦ γνωρίσω καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους μου!

Καὶ τῆς γνωρίζει ἓναν - ἓναν τοὺς Ὑπερανθρώπους, ἐξηγώντας της ὅτι εἶναι ὅλοι προικισμένοι με ὑπερφυσικὲς ἰκανότητες!

Ὅταν φτάνη στὸν Κοντοστούπη, ὁ νάνος θέλει νὰ κά-

νη επίδειξι τῶν γνώσεών του. Ὑποκλίνεται βαθειὰ μπροστὰ στὴ Χαρὰ καὶ λέει μὲ στόμφο μερικὲς ἀρχαῖες ἑλληνικὲς λέξεις, χωρὶς νὰ ξέρη τὴ σημασίαν τους:

— "Ἄνδρα μοι ἔνεπε, μοῦσα...

"Ἡ Χαρὰ καὶ οἱ ἄλλοι βάζουν τὰ γέλια, ἐνῶ μιὰ σβουρηχτὴ καρπαζιά τοῦ Κεραυνοῦ κάνει τὸ νᾶνο νὰ καταπιῇ τὰ ὑπόλοιπα λόγια του!

— Χαίρω πὺ εἴστε Ἑλληνες!, λέει στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα ἡ ἀδελφὴ τῆς Βασίλισσας Ἐλένης. Καταγώμαστε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ φυλὴ! Ἐνας πρόγονός μας κατασκεύασε, τὴν ἐποχὴ πού ὁ Ἀλέξανδρος νικούσε τοὺς Πέρσες, ἕνα πλανητόπλοιο καὶ μαζί μὲ μερικὲς φιλικὲς του οἰκογένειες ἀπογειώθηκε γιὰ νὰ κἀνῃ ἕνα ἐναέριο περίπλοιο πᾶνω ἀπὸ τὴ Γῆ! Αὐτὸ ἔγινε κρυφά, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι τότε ἦσαν πολὺ καθυστερημένοι καὶ μπορεῖ νὰ τοὺς ἐκαίαν ζωντανούς γιὰ νὰ τοὺς ἐξορκίσουν! Ὁ πρόγονός μας ὁμως ἔκανε κάποιον λάθος καὶ τὸ πλανητόπλοιο δὲν μπορούσε πιά νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ Γῆ! Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν στὸν πλανήτη αὐτό, πού τὸν ὠνόμασαν Νέα Ἀθήνα... Ὑπέφεραν στὴν ἀρχὴ πολὺ, ὥσπου νὰ συνηθίσουν τὸν ἀέρα, πού εἶναι πιὸ πυκνὸς καὶ πιὸ βαρὺς ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς Γῆς. Ἐπειτα ὁμως προώδευσαν καὶ πολλαπλασιάστηκαν καὶ ἐδημιούργησαν ἕνα μεγάλο τεχνικὸ καὶ πνευματικὸ πολιτισμὸ! Τοὺς

ἐδοθήθησε πολὺ τὸ γεγονός δὲ ἀπὸ τὸ ἔδαφος θαίνουσι μικρὰ συντριβάνια φωτιάς. Ἐἶχαν ἔτσι ἀφθονὴ ἐνέργεια, χωρὶς κανένα κόπο...

Ο ΚΑΚΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ

Η ΧΑΡΑ σιωπαίνει γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ἐνῶ ὁ Ἐλ Γκρέκο μεταφράζει στοὺς συντρόφους του τὰ παρὰξένα λόγια τῆς.

"Ἐπειτα, μ' ἕνα βαθὺ στεναγμὸ, ἡ ἀδελφὴ τῆς Βασίλισσας Ἐλένης συνεχίζει:

— Ὅλα πῆγαιναν καλὰ στὸν πλανήτη Νέα Ἀθήνα! Τὰ ὄπλα καὶ οἱ ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις ἦσαν ἰδιοκτησία τοῦ κράτους, ὥστε νὰ μὴν πέσουν στὰ χεῖρα ἰδιωτῶν καὶ χρησιμοποιοῦντο ἐναντίον τοῦ λαοῦ! Μιὰ μέρα ὁμως, ἕνας ἐγκληματικὸς ἄνθρωπος, ὁ Ἀνδρόνικος, κατῴρθωσε νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιο τὰ ὄπλα καὶ τὶς ἐφευρέσεις καὶ νὰ νικήσῃ μὲ αὐτὰ τοὺς φρουροὺς τῆς βασίλισσας!

— Τί ὄπλα εἶναι αὐτὰ ; ρωτᾷ ὁ Ἐλ Γκρέκο.

— Εἶναι κάτι μικρὲς συσκευὲς πού προκαλοῦν πλήρη μετατροπὴ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ἀνθρώπων, ρίχνοντας ἐπᾶνω τοὺς κᾶτι ἀκτίνες! Οἱ ἄνθρωποι μεταβάλλονται σὲ γιγαντιαῖα τέρατα καὶ γίνονται ὄργανα τοῦ Ἀνδρόνικου! Τὰ θηρία, πού ἔκαναν μιὰ δοκιμαστικὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Γῆς, ἦσαν ἄνθρωποι πού τοὺς εἶχε χτυπήσει ὁ κακοῦρ-

γος με τὰ ὄπλα, πού λέγονται «ἀκτίνια»! Ἔτσι, με τὴν ἀπειλὴ τῶν «ἀκτινίων» καὶ τῶν τεράτων, ὁ Ἄνδρόνικος ἔχει γίνεи τύραννος τῆς Νέας Ἀθήνας καὶ κρατεῖ ὑπόδουλο τὸ λαό! Ἐχει, μάλιστα, κλειδώσει σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ παλατιοῦ μερικοὺς ἐπιστήμονες καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ κατασκευάζουν «ἀκτίνια», σκοπεύοντας νὰ κἀνὴ μιά μεγάλη ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Γῆς!

Ἀφοῦ ἐξηγεῖ στοὺς δικούς του τὰ λόγια τῆς Χαράς, ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο μένει σκεπτικός.

— Πῶς ὁ Ἄνδρόνικος αἰχμαλώτισε τὴ Βασίλισσα Ἐλένη; ρωτᾷ σε λίγο.

— Ἡ βασίλισσα, ἀπαντᾷ εἰ ἡ Χαρά, ἦταν ὄπλισμένη με ἓνα πολὺ μεγάλο πετράδι, πού οἱ πρόγονοὶ μας βρῆκαν σ' ἓνα ὄρυχειό. Τὸ πετράδι αὐτὸ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ σπρώχνη μακριὰ κάθε ἐχθρὸ τοῦ προσώπου πού τὸ κρατεῖ. Νάτο!

Καὶ βγάζει ἀπὸ μιά τσέπη τῆς ἓνα πετράδι τόσο μεγάλο καὶ τόσο ἀστραφτερό, ὥστε οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀφήνουν μιά κρουγὴ ἐκπληξέως.

— Δοκίμασε νὰ ἐπιτεθῆς ἐναντίον μου, Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει ἡ γυναίκα.

Ὁ Ἕλληνας κάνει νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τῆς. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως τὸ πετράδι ἀφήνει μιά δυνατὴ φεγγοβολία καὶ ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο πετάγεται μακριὰ, σπρωγμένος ἀπὸ μιά ἀκατανίκητὴ δύναμι!

— Ὅσο τὸ εἶχε αὐτὸ ἡ βασίλισσα, συνεχίζει ἡ Χαρά,

ἦταν ἀσφαλῆς. Κανένας ἐχθρὸς δὲν μπορούσε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ὅσες φορὲς ὁ Ἄνδρόνικος δοκίμασε νὰ ἀνεβῆ στὸ κρησφύγετό μας με τὰ τεράτά του, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ, σπρωγμένος μακριὰ ἀπὸ τὸ πετράδι! Σήμερα τὸ πρῶτὸ ὅμως, ἡ βασίλισσα Ἐλένη πῆγε νὰ λουστῆ σὲ μιά πηγὴ, χωρὶς νὰ πάρῃ μαζί τῆς τὸ πετράδι. Ἔτσι ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στοὺν Ἄνδρόνικο καὶ στὰ τεράτά του νὰ τὴν αἰχμαλωτίσουν! Τώρα βρίσκεται μέσα στὸ παλάτι, σ' ἐκείνη τὴν πόλι πού φαίνεται ἡ στήν ἀκρὴ τοῦ κάμπου... Πολὺ φοβάμαι μήπως ὁ κακούργος ρίξῃ ἐπάνω τῆς τὴ δύναμι τῶν «ἀκτινίων» καὶ τὴν μεταβάλλῃ σὲ τέρας! Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζῆσω ἂν συμβῆ αὐτό! Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ λύπη μου!

Ὅταν ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο ἐξηγεῖ στοὺς ἄλλους τὰ λόγια τῆς Χαράς, ὁ Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος.

— Ἄ, τὸ καημένο τὸ κορίτσι!, γρυλλίζει με θυμό. Ἄ, τὴν καημένη τὴ Βασίλισσα! Ἄν τολμήσῃ ὁ Ἄνδρόνικος νὰ τὴν πειράξῃ, θὰ τὸν διαλύσω! Πέστε μου πού εἶναι καὶ σὰς τὸν κάνω ἐγὼ τοῦ ἀλατιοῦ! Θὰ τὸν...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Τὰ μάτια του πάνε ξαφνικά νὰ πεταχθοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους, καθὼς ὀλόγυρα ξεπετάγονται γιγαντιαῖα τεράτα καὶ ὀρμοὺν ἐναντίον τους!

— Ἄγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει. Μὲ δολοφονοῦν!

Ἡ καταστροφή, που προκαλοῦν τὰ γιγαντιαία αὐτὰ πλάσματα, ἐναι κάτι που δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ!

Ἡ μάχη ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι ἀπερίγραπτη. Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἐπιτίθενται ἐναντὶ ὄν των θηριῶν καὶ ἀρχίζουν νὰ τὰ σφυροκοποῦν, τσακίζουν τὰς τοὺς τὰ κρανία, ἐνῶ ἡ Χάρὰ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῶν τετραῶν προτεινόντας τὸ πέτραδι τῆς βασιλισσας.

Ὅταν φθάνη κοντὰ τοὺς, ἡ δόρατη καὶ μυστηριώδης δύ-

ναμι του πετραδιού σπρώχνει μακριά τα δόντα, που ούρλιάζουν ανατριχιαστικά από ανήμπορη λύσσα!

Ο Κοντοστούπης δρᾷ και αυτός με αυτοθυσία, μολοντί η καρδιά του χοροπηδάει σαν τρελλή πάνω στα πλευρά του.

Μὰ τὰ θηρία εἶναι πολλά. Ἔτσι, ἐνῶ μιὰ ομάδα ἀπὸ αὐτὰ ἀπασχολεῖ ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ τῆ Χαρά, ἀπὸ τὴν ἄλλη μερικὰ τέρατα κατορθώνουν νὰ φθάσουν κοντὰ στοὺς πιστοὺς ὀπαδοὺς τῆς Βασίλισσας Ἐλένης.

Μὲ τὰ γαμφόφυχα πόδια τοῦ ἑνα θηρίου ἀρπάζει ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναίκα, τοὺς σηκώνει ψηλά, ἐνῶ αὐτοὶ οὐρλιάζουν μὲ ἀπόγνωσι, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς χῶσῃ στὸ στόμα του!

Μὰ ὁ Κοντοστούπης ἀγρυπνάει.

Μὲ μιὰ θυελλώδη ἐφόρμησι, ρίχνεται ἐναντίον τοῦ γιγαντιαίου πλάσματος τοῦ διαβόλου καὶ τὸ χτυπάει στὸ στομάχι μὲ τὸ γόνατό του!

Τὸ τέρας συσπᾶται μουγρίζοντας ἀπὸ τὸν πόνο! Παρτάει τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους του καὶ ὀρμάει ἐναντίον τοῦ νάνου!

Μὰ ὁ Κοντοστούπης ἔχει κιόλας κάνει ἕνα ἐλιγμὸ καὶ εἶναι τώρα καθισμένος πάνω στὸ σβέρκο του. Οἱ γροθιές του χτυποῦν μὲ μανία τὸ κρανίο του, ἀνοίγοντάς το στὰ δυὸ!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα,

ἡ μάχη γέρνει μὲ τὸ μέρος τῶν ἡρώων μας. Ὅσα τέρατα δὲν ἔχουν πέσει νεκρά, τὸ βάζουν στὰ πόδια καὶ κατεβαίνουν μὲ τεράστια πηδήματα στὸν κάμπο!

Ἡ Χαρά δὲν ἀφήνει τοὺς Ὑπερανθρώπους νὰ τὰ κυνηγήσουν.

— Σταθήτε!, φωνάζει.

Δὲν εἶναι συνετὸ νὰ πᾶτε ἔτσι φανερά στὸν κάμπο! Ἄν σᾶς χτυπήσῃ μὲ τὰ «ἀκτίνια» ὁ Ἄνδρόνικος, θὰ σᾶς μεταβάλῃ σὲ τέρατα! Ἐλάτε στὸ κρησφύγετό μας νὰ συσκεφθοῦμε καὶ νὰ ἀποφασίσουμε τί πρέπει νὰ κάνουμε.

ΤΑ ΑΥΓΑ
ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ λίγα λεπτά, φτάνουν μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ στόμιο σπηλιάς! Μπαίνουν μέσα καὶ βρίσκονται σ' ἕνα... πολυτελὲς διαμέρισμα! Οἱ τοῖχοι εἶναι στρωμένοι μὲ πλάκες. Τὰ δωμάτια εἶναι ἐπιπλωμένα καὶ ἀπὸ τὸ ταβάνι κρέμονται ἡλεκτρικοὶ γλόμποι.

— Τὸ εἶχε ἐτοιμάσει ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἡ Βασίλισσα Ἐλένη, ἐξηγεῖ ἡ Χαρά, γιὰ τὴν περίπτωσηι ποὺ θὰ ἀναγκαστόταν μιὰ μέρα νὰ κρυφθῇ. Ἀκούστε τώρα... Ὁ μόνος τρόπος νὰ δράσουμε εἶναι νὰ μπούμε κρυφὰ στὸ παλάτι καὶ νὰ αἰχμαλωτίσουμε τὸν Ἄνδρόνικο, πρὶν προλάβῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ «ἀκτίνια»! Μποροῦμε νὰ μπούμε ἐκεῖ...

Ὁ Κοντοστούπης δὲν προ-

σέχει στα λόγια της. Τα ρουθούνια του ανοιγοκλείνουν. Τού έρχονται μυρουδιές φαγητών από την κουζίνα και πεινάει πολύ.

Με τρόπο, χωρίς να αντιληφθούν τίποτα οί άλλοι, βγαίνει από τὸ δωμάτιο και οδηγούμενος από την οσφρησική του τραβάει για την κουζίνα. Εκεί ανακαλύπτει τρία αὐγά πάνω σ' ένα ραφάκι και τού έρχεται μία φωτεινή ἐμπνευσι.

Ἄρπάζει τὰ αὐγά κι' ένα τηγάνι και βγαίνει ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὴ σπηλιά. Κατεβαίνει στὴν κοιλάδα, γονατίζει μπροστά σ' ένα μικρὸ συντριβάνι φωτιάς και βάζει πάνω ἀπὸ τὴς φλόγες τὸ τηγάνι με τὰ αὐγά!

— Θὰ φάω φρέσκα τηγανητὰ αὐγουλάκια!, μουρμουρίζει γλείφοντας με ἡδονὴ τὰ χεῖλή του. Φρέσκα τηγανητὰ αὐγουλάκια! Ὦχ! μανούλα μου!

Τὰ αὐγά ἀρχίζουν νὰ τσιρίζουν στὸ τηγάνι και ὁ Κοντοστούπης νανουρίζεται γλυκά με τὸν ἦχο τους.

Ξαφνικά, τὸ αὐτί του, μέσα ἀπὸ τὴν περικεφαλαία του, διακρίνει κι' ἕναν ἄλλο ἦχο. Σὰν ἀνάσα ἀνθρώπου!

Γυρίζει ξαφνιασμένος και ἀντικρύζει ἕναν ὑψηλὸσωμο και ὠραῖο ἄντρα με σκληρὰ και σατανικά χαρακτηριστικά, νὰ στέκεται πίσω του κυττάζοντάς τον περιεργα.

Ὁ νάνος κουνάει εὐγενικά τὸ κεφάλι του και λέει:

— Καλημέρα! Κοπιάστε! Καλὴ ὄρεξι, εὐχαριστῶ!

Ὁ ἄλλος μένει σιωπηλός. Ὁ Κοντοστούπης σκέπτεται: «Δὲ με καταλαβαίνει. Πρέπει νὰ χρησιμοποίησω τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά μου!...».

Και λέει φωναχτά:

— Ἄνδρα μοι ἔνεπε, μουσα...

Ὁ ἄνθρωπος βγαίνει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ περίεργη μικρὴ συσκευή πού μοιάζει λίγο με φαναράκι και πιέζει ἕνα κουμπί.

Ἐνα φῶς χαϊδεύει τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπη.

Ὁ νάνος παρατάει τὸ τηγάνι με τὰ αὐγά. Ἐνας διαπεραστικὸς πόνος τὸν βασανίζει για μερικὲς στιγμές. Ἐπειτα, τὸ κορμί του φουσκώνει, μεγαλώνει και γίνεται τεράστιο! Ὁ νάνος ἔχει γίψει ἕνα πελώριο τέρας με λεπιδωτὸ κορμί και ἀπαίσιο ὀγκώδες κεφάλι!

«Παναγία μου!, σκέπτεται. Τὴν ἔπαθα για καλὰ τὴ δουλειά! Ἐγίνα τέρας! Εἶμαι καταδικασμένος νὰ μείνω σ' ὄλη μου τὴ ζωὴ ἕνα τέρας ἀπαίσιο και ἀποκρουστικό! Πάει ἡ ὀμορφιά μου!».

Ὁ ἄγνωστος, πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν τρομερὸ Ἄνδρόνικο, τοῦ κάνει νόημα νὰ χαμηλώσει. Ὁ Κοντοστούπης ὑπακούει κι' ὁ Ἄνδρόνικος τὴ δάει στὴν πλάτη του.

Ὁ Κοντοστούπης - Τέρας κατεβαίνει πρὸς τὸν κάμπο, ἐνῶ μέσα του μουρμουρίζει με μανία:

«Τί νὰ σοῦ κάνω, μωρέ, πού εἶμαι θηρίο! Ἄλλοιῶς θὰ σοῦ ἔδειχνα ἐγὼ τί θὰ πὴν βερύκοκκο!...».

Φτάνουν στη μεγάλη πόλι και σταματούν μπροστά σ' ένα μεγάλο ανάκτορο. Ὁ Ἄνδρόνικος πηδάει κάτω και δείχνει στον Κουτοστόπη μιὰ ἀπέραντη μάντρα ὅπου εἶναι συγκεντρωμένα ἀμέτρητα τέρατα. Ὁ νάνος προχωρεῖ βλα στημῶντας μέσα του και μπαίνει στη μάντρα.

«Νὰ σὲ πάρη και νὰ σὲ σηκῶση, παλιο-Ἄνδρόνικε!, σκέπτεται. Τὸ ρεζίλικι ποὺ μοῦ ἔκανες, θὰ σοῦ τὸ ξεπληρώσω!».

Θέλει νὰ χυμῆξη ἐναντίον τοῦ Ἄνδρόνικου, καθὼς αὐτὸς μπαίνει στὸ παλάτι, μὰ δὲν μπορεῖ! Εἶναι καταδικασμένος νὰ τὸν ὑπακούη πιστὰ σὰν σκυλάκι!

Θέλει νὰ διαμαρτυρηθῆ, μὰ ἀπὸ τὸ στήθος του βγαίνει μόνο ἓνα κτηνώδες μουγγρητό. Ἐνα μουγγρητό ποὺ ἀντηχεῖ δουερά γύρω!

Τὰ ἄλλα τέρατα μιμοῦνται τὸν Κουτοστόπη. Ἀρχίζουν νὰ μουγγρίζουν προκαλώντας ἓναν ἀπερίγραπτο σαματὰ.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΕΣΑ στὸ παλάτι, σ' ἓνα μεγάλο πολυτελές δωμάτιο, εἶναι καθισμένη μιὰ πεντάμορφη γυναίκα μὲ υπέροχο σῶμα, καστανὰ μαλλιά και πράσινα μάτια. Εἶναι θλιμμένη και δάκρυα κυλοῦν κάθε τόσο ἀπὸ τὰ μάτια της.

Εἶναι ἡ Βασίλισσα Ἑλένη, αἰχμάλωτη τοῦ σατανικοῦ Ἄνδρόνικου, τοῦ κακούργου, ποὺ

εἶχε γίνει τύραννος τοῦ πλανήτη Νέα Ἀθήνα.

Ὁ Ἄνδρόνικος στέκεται μπροστά της και τὴν κυττάζει χαμογελῶντας.

— Λοιπὸν, Ἑλένη; λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Σκέφτηκες καλά; Ἀποφάσεις ἐπιτέλους νὰ γίνης γυναίκα μου; Οἱ δύο μας θὰ κυβερνήσουμε τὴ Νέα Ἀθήνα κι ἔπειτα θὰ κατακτησομε κι ἄλλους πλανήτες και θὰ δημιουργήσομε μιὰ ἀπέραντη διαπλανητικὴ αὐτοκρατορία!

Ἡ Ἑλένη κουνάει ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ὄχι! ἀπαντᾷ. Δὲν πρόκειται νὰ γίνω ποτὲ συνενοχός σου στὰ τρομερὰ ἐγκλήματα ποὺ ἐτοιμάζεις ἐναντίον τοῦ κόσμου! Δὲ θὰ γίνω γυναίκα σου! Θὰ δεχόμουν νὰ γίνη αὐτὸ μόνο ἂν μοῦ παράδῳσης ὅλα τὰ ἀκτίνια» και ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ ξεχάσης ὅλα τὰ κατακτητικὰ σου σχέδια! Τότε μὲ χαρὰ θὰ γινόμουν γυναίκα σου! Μὲ μεγάλη χαρὰ!

Ὁ Ἄνδρόνικος ξεσπᾷ σ' ἓνα σατανικὸ γέλιο.

— Εἶσαι πολὺ ἀφελῆς, Ἑλένη! Γιὰ παιδάκι μὲ πέρασες; Τὰ κατακτητικὰ μου σγέδια θὰ ἐκτελεστοῦν και σὺ θὰ γίνης γυναίκα μου, θέλεις δὲ θέλεις!

Βγάζει ἓνα ἀκτίνιο ἀπὸ τὴν τσέπη του και τὸ στρέφει πρὸς τὴ βασίλισσα.

— Ἄν δὲν δεχθῆς νὰ γίνης γυναίκα μου, λέει σαρκαστικά, τὸ κοπάδι τῶν τεράτων μου θὰ ἀποκτήση ἓνα μέλος ἀκόμα! Εἶμαι περίεργος νὰ

δῶ τί εἶδος τέρας θὰ γίνῃς ὅταν θὰ πείσω τὸ κουμπάκι τοῦ «ἀκτίγιου»!

Ἡ Βασίλισσα χλωμιάζει. Τὸ πρόσωπό της δὲν δείχνει ὅμως καθόλου τρόμο. Τὰ μάτια της κυττάζουν θαρραλέα τὸν κακοῦργο. Μὲ σιγανή, ἀλλὰ ἤρεμη φωνὴ λέει:

— Πίεσε τὸ κουμπάκι, Ἀνδρόνικε! Προτιμῶ νὰ γίνω τέρας στὸ σῶμα παρὰ νὰ παντρευθῶ ἓναν ἄντρα, ποῦ εἶναι τέρας στὴν ψυχὴ!

Τὸ πρόσωπό τοῦ Ἀνδρόνικου συσπάται ἀπὸ λύσσα. Τὰ μάτια του ἐξακοντίζουν σπιθες μανίας:

Τὸ δάχτυλό του ἀκουμπάει στὸ κουμπάκι...

***

Οἱ Ὑπεράνθρωποι καὶ ἡ Χαρά, ἡ ἀδελφὴ τῆς Βασίλισσας, κατεβαίνουν μὲ προφυλάξεις τὴ δασωμένη πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ.

Κατεβαίνουν πρὸς τὸν κάμπο, φροντίζοντας νὰ μὴ φαίνωνται ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόλεως.

— Ἄν μᾶς ἀντιληφθῇ ὁ Ἀνδρόνικος, λέει στὸν Ἐλ Γκρέκο, σιγανὰ ἢ Χαρά, ὅλα εἶναι χαμένα! Θὰ σκοτώσῃ ἀμέσως τὴν Ἑλένη!

Φτάνουν σ' ἓνα μικρὸ δασάκι, ποῦ δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν πόλι. Ἐκεῖ σταματοῦν.

— Τὸ σχέδιό μου, λέει ἡ Χαρά, εἶναι τὸ ἐξῆς: Ἐγὼ μ' ἓναν ἀπὸ σὰς θὰ μπουύμε σὲ μιὰ μυστικὴ ὑπόνομο ποῦ ὁδηγεῖ μέσα στὸ παλάτι. Ἄν ὁ Ἀνδρόνικος δὲν τὴν ἔχη

φράξει στὸ μεταξύ, ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουμε καὶ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουμε!.. Οἱ ὑπόλοιποι θὰ μείνετε ἐδῶ. Θὰ ἀφήσετε νὰ περάσουν δέκα λεπτά κι' ἔπειτα θὰ ἀπογειωθῆτε καὶ θὰ ὀρμήσετε πετώντας ὀλοταχῶς ἐναντίον τοῦ παλατιοῦ! Στὸ μεταξύ θὰ ἔχουμε φτάσει ἐμεῖς ἐκεῖ!

— Σὺμφωνοί!, λέει ὁ Ἐλ Γκρέκο. Θὰ ἔρθω ἐγὼ μαζί σου, ποῦ μπορῶ καὶ συνεννοῦμε στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα! Σὲ ἀκολουθῶ!

Ἡ Χαρὰ πλησιάζει σ' ἓναν θάμνο, τὸν πιάνει ἀπὸ τὰ κλαδιὰ καὶ τραβάει μὲ δύναμι. Τὸ στόμιό μιᾶς ὑπονόμου ξεσκέπάζεται!

Τὸ ὄμορφο κορίτσι κατεβαίνει ἐκεῖ κάτω καὶ ὁ Ἑλληνας τὴν ἀκολουθεῖ. Τὸ μεγάλο πετράδι, ποῦ κρατᾶει πάντα ἡ Χαρά, τοὺς φωτίζει τὸ δρόμο μὲ τὴ φεγγοβολία του.

Προχωροῦν γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου φτάνουν στὴ βάσι μιᾶς μαρμάρινης σκάλας, ποῦ ὀδηγεῖ πρὸς τὰ κάτω.

— Ἡ σκάλα αὐτὴ, λέει ἡ Χαρά, βγάζει στὸ ἰδιαιτέρω δωμάτιο τῆς Ἑλένης. Ἄν εἴμαστε τυχεροὶ καὶ ὁ Ἀνδρόνικος ἔχη φυλακίσῃ τὴν Ἑλένη στὸ δωμάτιό της, θὰ τὴν σώσουμε!

Ἀνεβαίνουν ἀργά, φροντίζοντας νὰ μὴ κάνουν καθόλου θόρυβο. Σταματοῦν σὲ λίγο μπροστὰ σ' ἓνα μαρμάρينو τοῖχο. Ἀπὸ μιὰ χαραμᾶδα, κυττάζουν.

Βλέπουν τὸν Ἀνδρόνικο νὰ κρατᾶ ἓνα «ἀκτίγιον» καὶ ἀκούνε τὴ βασίλισσα. Ὁ λῆξ:

— Πίεσε τὸ κουμπάκι, Ἄνδρόνικε!...

Ἡ Χαρά πιέζει μιὰ προεξοχή τοῦ τοίχου. Ἐνα μεγάλο τετράγωνο κομμάτι τοῦ τοίχου παραμερίζει, σχηματίζοντας ἕνα ἄνοιγμα.

Ὁ Ἐλ Γκρέκο ὁρμάει στὸ δωμάτιο!...

Ο ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ
ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΑΣ

— Α Φ Ν Ι Α Σ Μ Ε - Ν Ο Σ, ὁ Ἄνδρόνικος γυρίζει καί, μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ ἐκπληξι, ἀντικρῦζει τὸν Ἐλ Γκρέκο. Τὸ δάχτυλό του πιέζει τὸ κουμπάκι μὲ τὸ ἄκτινιο στραμμένο πρὸς τὸν ἥρωά μας. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ἕλληνας ἀρπάζει ἕνα βάζο ποῦ βρίσκεται δίπλα του καί τὸ ἐκσφενδονίζει ἐναντίον τοῦ κακούργου.

Αὐτὸ ποῦ ἐπακολουθεῖ εἶναι τρομακτικό.

Ἡ φεγγοβολία τοῦ «ἀκτινίου» χτυπάει τὸν Ἐλ Γκρέκο, ἐνῶ τὸ βάζο χτυπάει τὸ «ἀκτινιο»!

Ὁ Ἕλληνας μεταβάλλεται σχεδὸν ἀμέσως σ' ἕνα γιγαντιαῖο τέρας, ἀπαίσιο καὶ φριχτό. Τὸ κορμὶ του γίνεται τόσο ὀγκῶδες, ὥστε, μὴ χωρῶντας μέσα στὸ δωμάτιο, γκρεμίζει τὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ καὶ βρίσκεται ἔξω, στὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ!

Ταυτόχρονα, τὸ «ἀκτινιο» πέφτει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κακούργου τσακισμένο!

Ἡ βασίλισσα Ἑλένη πετάγεται ὄρθια. Στὸ χέρι της κρατάει τώρα ἕνα μαχαίρι

καί τὰ μάτια της ἀστράφτουν ἀπὸ δίκαιο θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι.

— Κακούργε!, φωνάζει. Θὰ πεθάνης τώρα ἀπὸ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι!

Καί σηκώνει τὸ χέρι της γιὰ νὰ πετάξῃ τὸ μαχαίρι.

Μὰ ὁ Ἄνδρόνικος, ποῦ — ὅπως ὅλοι οἱ κακούργοι — εἶναι θρασύδειλος, τὸ βάζει στὰ πόδια. Γυρίζει γοργὰ καὶ βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Κατεβαίνει μὲ τεράστια πηδήματα τὶς σκάλες καὶ θρίσκει στὴν αὐλὴ. Ὁ μεταμορφωμένος σὲ τέρας Ἐλ Γκρέκο στέκεται ἐκεῖ σαστισμένος, περίτρομος καὶ γεμάτος φρίκη γ' αὐτὸ ποῦ τοῦ εἶχε συμβῆ!

— Κατάστρεψε τὸ παλάτι!, διατάζει ὁ Ἄνδρόνικος δείχνοντας τὸ ἀνάκτορο τῆς Βασίλισσας Ἑλένης.

Ὁ Ἐλ Γκρέκο δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ὑπακούσῃ. Μιά δύναμι μέσα του τὸν ἀναγκάζει νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ κακούργου.

Γυρίζει καί μὲ τὸ ὀγκῶδες λεπιδωτὸ κεφάλι του ἀρχίζει νὰ σφουροκοπή καὶ νὰ γκρεμίζει τὸ παλάτι!

Ὁ Ἄνδρόνικος τρέχει ἔξω, στὴ μάντρα ὅπου θρῖσκονται τὰ ἄλλα τέρατα.

Δείχνει καί σ' αὐτὰ τὸ παλάτι καὶ φωνάζει:

— Καταστρέψτε το!

Ἐκατοντάδες κολοσσιαῖα τέρατα ἐφορμοῦν ἐναντίον τοῦ παλατιοῦ, ὅπου βρίσκεται ἡ βασίλισσα Ἑλένη καὶ ἡ ἀδελφή της Χαρά. Ὑπόκωφοι γδοῦ

ποι άντηχούν, καθώς τὰ κεφάλια τους χτυπούν και συντρίβουν τούς μαρμάριους τοίχους!

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὸ παλάτι, μαζί μὲ ὄλους τούς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται μέσα του, ἐξαφανίζεται! Γίνεται σκὼνη καὶ συντρίμια ἀπὸ μάρμαρο. Στὴ θέσι του δὲν ὑπάρχουν τώρα παρὰ μόνον τὰ θεμέλιά του!

— Τώρα, φωνάζει ὁ Ἄνδρόνικος δείχνοντας στὰ θηρία τὴν πόλι, καταστρέψτε καὶ ὅλα τ' ἄλλα σπίτια! Θέλω νὰ μὴ μείνη τίποτα ὄρθιο! Τίποτα!

Τὸ φριχτὸ κοπάδι τῶν ἀπαίσιων τεράτων ἐφορμᾷ, μὲ μουγγρητὰ ποὺ άντηχούν ἐκατὸ χιλιόμετρα μακρυὰ, ἐνῶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως φεύγουν πανικόβλητοι ξεφωνίζοντας ἀπὸ φρίκη καὶ πανικό!

Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ συνεχίσουν τὴν καταστροφή.

Ἄπὸ τὸν οὐρανὸ, τέσσερις μορφές κατεβαίνουν. Τέσσερις ἰπτάμενες μορφές, οἱ δυὸ κόκκινες, ἡ μιὰ κίτρινη καὶ ἡ μιὰ γαλανή.

Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἡ Ἄστραπή, ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ Ὑπερέλληνας, ποὺ ἔρχονται σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τῆς Χαράς!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀρχίζουν τότε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ θελλώδεις καὶ πιὸ ἥρωικες ἐπιθέσεις τῆς ἱστορίας τους.

Ρίχνονται ἀνάμεσα στὰ τερατώδη πλάσματα καὶ οἱ γροθίς τους δουλεύουν γοργά,

χαρίζοντας τὸν τρόπο καὶ τὸ θάνατο.

Μὰ ἡ πάλῃ εἶναι ἄνιση!

Τὰ τέρατα τοῦ Ἄνδρόνικου εἶναι πολλά, πάρα πολλά. Ὅσα κι' ἂν σκοτώνουν οἱ Ὑπεράνθρωποι, μένουν πάντα ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἀπειλήσουν τούς ἥρωές μας. Ἄπαντοῦν οἱ γροθίς τους μὲ τρομερὰ χτυπήματα τῶν ὀγκωδῶν κεφαλῶν τους, ποὺ κάνουν τούς Ὑπεράνθρωπους νὰ ἐκφενοδονίζονται κάθε τόσο μακρυὰ, σαστισμένοι καὶ ζαλισμένοι.

Ὁ Ἄνδρόνικος, ὄρθιος πρὸ πέρας, παροτρύνει τὰ τέρατά τους μὲ οὐρλιαχτὰ μανίας καὶ κραυγές λύσσης.

Ξαφνικά, οἱ Ὑπεράνθρωποι δέχονται μιὰ συνδυασμένη ἐπίθεσι ἀπὸ ἑκατὸ γιγαντιαία ὄντα!

Ἐκατὸ ὀγκώδη κερασφόρα κεφάλια τούς χτυπούν ἀπ' ὄλες τὶς μεριές! Ἐκατὸ ζευγάρια νυχᾶτα πόδια τούς γαντζώνουν ἀπὸ παντοῦ! Ἐκατὸ τεράστια κορμιά, ποὺ ζυγίζουν ἑκατοντάδες τόνους τὸ καθένα, προσπαθοῦν νὰ τούς συνθλίψουν, νὰ τούς λιώσουν, νὰ τούς κάνουν σκὼνη κάτω ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ βᾶρος τους!

ΤΕΡΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

ΔΙΑΤΡΕΧΟΥΝ τὸν πραγματικὸν κίνδυνον οἱ Ὑπεράνθρωποι! Ζαλισμένοι καὶ ἐξασθενημένοι ἀπὸ τὰ ἀπανωτὰ φοβερὰ χτυπήματα, δὲν ἔχουν τὴ δύναμι νὰ ἀνισταθοῦν! Τὰ κορμιά τους πότε

στριφογυρίζουν στον αέρα, χτυπημένα από κεφάλια, κέρατα και πόδια, και τότε θροντούν χάμω, τσαλαπατημένα από τους κολοσσιαίους αντιπάλους των!

Είναι και οι τέσσερις μισολιπόθυμοι και μόνο που και που καταφέρνουν να δώσουν καμμιιά γροθιά, που όμως δεν είναι αρκετά δυνατή ώστε να κάνη τὰ τέρατα να υποχωρήσουν!

Στην απόγνωσί του, ο Ύπεράνθρωπος αρπάζεται από τὸ λαιμὸ ἑνὸς ὄντος και μένει ἐκεῖ κολλημένος, μουρμουρίζοντας:

— "Αν δὲν καταφέρουμε να

Ὁ Ὑπερέλληνας σέρνει πίσω του τὸν κακούργο μ' ἕνα σκονιῖ!...

ἀναγκάσουμε τὰ τέρατα αὐτὰ σὲ υποχώρησι, εἴμαστε χαμένοι! Κι' ἐμεῖς και ἡ Νέα Ἀθήνα και ἡ Γῆ!

Σφίγγει τὰ πόδια του και τὰ χέρια του, περιμένοντας μιὰ ἐπίθεσι τοῦ τέρατος, μα δὲ συμβαίνει τίποτα τέτοιο!

Ἀπεναντίας, τὸ τέρας γυρίζει και... ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν συντρόφων του, που ἐτοιμάζονται να συντρίψουν χάμω τὴν Ἀστραπή!

Ρίχνεται ἀνάμεσά τους και χτυπώντας με τὸ κεφάλι και με τὰ μπροστινὰ πόδια του, ἀναγκάζει τοὺς κολοσσιαίους συντρόφους του να ἀποτραβηχτοῦν!

Ἡ κατάπληξι τοῦ Ὑπεράνθρωπου διπλασιάζεται, ὅταν βλέπη κι' ἕνα ἄλλο τέρας να κάνη τὸ ἴδιο! Να ἐπιτίθεται κι' αὐτὸ ἐναντίον τῶν συντρόφων του!

— Κεραυνέ!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ὑπερέλληνα! Ἀστραπή! Ἀνεβήτε στὴ ράχη του!

Μ' ἕνα πήδημα, βρίσκονται και οἱ τρεῖς καθισμένοι πάνω στὴ ράχη τοῦ δευτέρου ὄντος.

Ἐνῶ τὰ δυὸ τέρατα συνεχίζουν τὴν ἐπίθεσί τους ἐναντίον τῶν ἄλλων, οἱ Ὑπεράνθρωποι ξεκουράζονται γιὰ μερικὲς στιγμὲς και ἀνακτοῦν τὶς δυνάμεις τους.

Ξαφνικά, ὁ ἥρωσ τῶν ἡρώων φωνάζει:

— Ἐμπρός, παιδιά! Ἐπιτεθῆτε!

Και οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀπογειώνονται πάλι και ὀρμούν ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ στρατοῦ τῶν τεράτων!

Φάνηκαν να έρχονται μια συντροφιά από γυναίκες και άντρες.
 Η όμορφοιά τους είναι εκπληκτική!

Αυτή τη φορά, η επίθεσί τους φέρνει συντριπτικά αποτελέσματα. Με τη βοήθεια των δυο τεράτων, που δρούν με επίδειξιότητα και πονηριά σχεδόν ανθρώπινη, τσακίζουν ένα - ένα τα υπόλοιπα θηρία.

Με τα κρανία τους ανοιγμένα από τις γροθιές των ήρωων μας και από τα χτυπήματα των δυο περιεργων τεράτων, τα δντα του Ανδρόνικου πέφτουν νεκρά ένα - ένα, ώσπου κανένα τους πιά δε μένει ζωντανό!

Ο Ύπεράνθρωπος κυττάζει γύρω. Ο Ανδρόνικος, που στεκόταν πιδό πέρα παροτρύνοντας τα θηρία, δε φαίνεται τώρα πουθενά!

— Μας ξέφυγε!, γρυλλίζει ανάμεσα στα δόντια του.

— Δεν μάς ξέφυγε ακόμα!, λέει ο Ύπερέλληνας. Τον είδα να τρυπώνει μέσα σ' εκείνο το δάσος! Περιμένετέ με μια στιγμή!

Και το Παιδι-Θαύμα απομακρύνεται πετώντας προς το δάσος. Χώνεται ανάμεσα στα δέντρα και βλέπει τον Ανδρόνικο να παραμερίζει μια μεγάλη πέτρα, ξεσκεπάζοντας μια τρύπα γεμάτη... «άκτινια»!

Τον βλέπει να παίρνη ένα και να άνορθώνεται λέγοντας;

— Έξώντωσαν τα τεράτα μου οί ήλιθιοι και νομίζουν ότι με ένίκησαν! Δεν ξέρουν ότι θα τους μεταβάλω τώρα κι' αυτούς σέ τεράτα όπως και τους δυο άλλους συντρόφους των!

Ὁ Ὑπερέλληνας καταλαβαίνει καὶ ἓνα παγερὸ ρίγος διατρέχει τὴ σπονδυλική του στήλη. Τὰ δυὸ τέρατα, πού τόσο ἀνεξήγητα τοὺς εἶχαν βοηθήσει, ἦσαν ὁ πατέρας του, ὁ Ἐλ Γκρέκο, καὶ ὁ Κουτοστούπης!

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΟΝ βλέπει ὁ Ἄνδρόνικος, πρὶν ὁ Ὑπερέλληνας ἐπιτεθῆ. Μ' ἓνα ἄγριο γρύλλισμα, στρέφει τὸ «ἀκτίνιο» πρὸς τὸ μέρος του καὶ πιέζει τὸ κουμπί!

Μὰ ὁ Ὑπερέλληνας εἶναι τὸ ταχύτερο πλάσμα, πού ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος!

Μὲ μιὰ ἀφάνταστα γοργή κίνηση ἀπογειώνεται, ἀποφεύγοντας τὸ φῶς τοῦ «ἀκτινίου», ἀνυψώνεται, χαμηλώνει πάλι καὶ μὲ τὴ γροθιά του χτυπάει τὸ χέρι πού κρατᾶει τὸ φοβερὸ ὄπλο!

Τὸ «ἀκτίνιο» πέφτει χάμω.

Ὁ Ὑπερέλληνας ἀρπάζει τὸν Ἄνδρόνικο καὶ τὸν δένει γοργὰ μ' ἓνα σκοινὶ πού, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, εἶχε τυλιγμένο στὴ μέση του ὁ κακοῦργος. Ἐπειτα, παίρνει ἕνα «ἀκτίνιο» ἀπὸ τὴν τρύπα, πιάνει τὸν Ἄνδρόνικο ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιού καὶ γυρίζει κοντὰ στοὺς ἄλλους Ὑπερανθρώπους σέρνοντάς τον πῆσ του.

— Νὰ ὁ κακοῦργος!, λέει. Ξέρεις, Ὑπεράνθρωπε, τὰ δυὸ αὐτὰ τέρατα εἶναι ὁ... Ἐλ Γκρέκο καὶ ὁ Κουτοστούπης!

Τὰ τέρατα, πού στέκονται ἀκίνητα πρὶν πέρα, σαλεύουν καταφατικά τὰ κεφάλια τους, σὰν νὰ θέλουν νὰ πουν ὅτι ὁ Ὑπερέλληνας ἔχει δίκιο.

Τὸ Παιδί-Θαύμα γυρίζει στὸν δολοφόνο, πού τρέμει τῶρα ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Ἄνδρόνικε!, λέει στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Δυὸ τρόποι ὑπάρχουν νὰ πεθάνης! Ὁ ἓνας εἶναι τρομερός! Ὅσὲ σκοτώσω σιγά-σιγά, χτυπώντας ἐλαφρὰ, ἔτσι ὥστε νὰ πεθάνης ἐπειτα ἀπὸ πολλές ὥρες! Ὁ ἄλλος εἶναι νὰ σὲ παραδώσω στοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ἀθήνας, πού θὰ σὲ κρεμάσουν ἀπλῶς! Ὅσὲ γίνῃ τὸ πρῶτο, ἂν δὲν μού πῆς πῶς θὰ μπορέσω νὰ ξαναδώσω στοὺς δυὸ δικούς μου τὴν κανονικὴ τους μορφή!

Ὁ Ἄνδρόνικος μένει σιωπηλός.

— Ὅπως ἐπιθυμεῖς!, λέει ὁ Ὑπερέλληνας.

Καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπᾷ ἐλαφρὰ σ' ὄλο του τὸ κορμί, συγκρατώντας τὴ δύναμὶ του γιὰ νὰ μὴν τὸν σκοτώσῃ! Ὁ κακοῦργος οὐρλιάζει ἀπὸ πόνο καὶ τρόμο.

— Μή!, λέει. Θὰ μιλήσω! Ὅσὲ ξαναπάρουν τὴν παλιά τους μορφή, ὅταν πιέσῃ τὸ κουμπὶ ἑνὸς «ἀκτινίου» τρεῖς φορές, κρατώντας το στοαμμένο πρὸς τὸ μέρος τους!

Ὁ Ὑπερέλληνας βγάζει τὸ «ἀκτίνιο» ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυπάει γοργὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Τὸ στρέφει πρὸς τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ τέρατα καὶ πιέζει τρεῖς φορές τὸ κουμπάκι.

Σχεδόν ἀμέσως, τὸ γιγαντιαῖο τέρας ἐξαφανίζεται. Στὴ θέσι του, στέκεται ὁ... Ἐλ Γκρέκο! Εἶναι χαμογελαστός, μολονότι τὸ πρόσωπό του εἶναι χλωμό, ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ὀδύνη, ποῦ εἶχε δοκιμάσει στὸ διάστημα ποῦ ἦταν τέρας!

Ὁ Ὑπερέλληνας θέλει νὰ ριχθῆ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του, μὰ συγκρατεῖ τὸν ἑαυτό του. Πρέπει νὰ δώσῃ καὶ στὸν Κοντοστούπη τὴν κανονικὴ μορφή του.

Στρέφει πρὸς τὸ μέρος του τὸ «ἀκτίνιο» καὶ πιέζει τὸ κουμπάκι.

Ἀμέσως, τὸ τέρας χάνεται. Ὁ Κοντοστούπης φανερώνεται στὴ θέσι του κυττάζοντας ἄγρια τὸν Ἀνδρόνικο.

— Τί νὰ σοῦ κάνω, μωρέ!, γρυλλίζει. Ἄν δὲν ἦσουν δεμένος, θὰ σοῦ ἔκανα τὰ πλευρά σου... μαλακὰ σὰν τὴν κοιλιὰ σου!

— Ποῦ εἶναι ἡ βασίλισσα Ἐλένη καὶ ἡ ἀδελφή της Χαρά; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν Ἐλ Γκρέκο.

Ὁ Ἕλληνας κουνάει μὲ θλίψη τὸ κεφάλι του.

— Πέθαναν κι' οἱ δυό!, ἀπαντᾷ. Βρίσκονταν μέσα στὸ παλάτι, ὅταν ὁ Ἀνδρόνικος ἔβαλε τὰ τέρατα νὰ τὸ καταστρέψουν! Ἔγιναν σκόνη μαζί μὲ τὸ παλάτι!

Δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἀστραπῆς.

— Οἱ καημένες!, μουρμουρίζει. Θὰ πέρασαν φριχτὲς στιγμὲς πρὶν πεθάνουν! Θά...

Ξαφνικά, ὁ νάνος ξεφωνίζει μὲ τρόμο:

Μάθετε νὰ ἀγωνίζεστε μὲ τόλμη, ὅταν τὸ δίκιο εἶναι μὲ τὸ μέρος σας!
Μάθετε νὰ ζητᾶτε συγγνώμη, ὅταν τὸ δίκιο εἶναι μὲ τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου σας!

Θ. ΑΣΤΡΪΤΗΣ

— Φαντάσματα! Βλέπω δυὸ φαντάσματα! Ἔρχονται νὰ μὲ πνίξουν! Ὦχ ἡ καρδούλα μου!

Οἱ ἄλλοι γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος ποῦ κυττάζει ὁ νάνος καὶ βλέπουν τῆ... Βασίλισσα Ἐλένη καὶ τὴν ἀδελφή της Χαρά νὰ πλησιάζουν ἀκολουθούμενες ἀπὸ ἓνα μεγάλο πλῆθος ὑπηκόων τους!

Ὁ Ἐλ Γκρέκο δὲν τολμᾷ νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Ἡ βασίλισσα καὶ ἡ Χαρά ζωντανές! Πῶς μπορούσε νὰ συμβαίῃ αὐτό; Εἶχε δὴ μὲ τὰ μάτια του τὸ παλάτι νὰ καταστρέφεται. Εἶχε μάλιστα κι' ὁ ἴδιος βοηθήσει στὴν καταστροφή, μὲ τὴ μορφή τοῦ τέρατος. Πῶς λοιπόν...

Τὴν ἀπάντησι τοῦ τῆν δίνει ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα Ἐλένη. Ὅταν φτάνῃ κοντά, σταματᾷ καὶ λέει χαμογελώντας:

— Ἀπορεῖς, Ἐλ Γκρέκο, πῶς εἴμαστε ζωντανές; Ἔ; Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλό! Ὅταν εἶδαμε τὰ τέρατα νὰ ἐφορμοῦν ἐναντίον τοῦ παλατιοῦ, ἐγὼ κι' ἡ ἀδελφή μου κατεβήκαμε ἀμέσως στὴ μυστι-

κή ύπόνομο! Γκρέμισαν τὸ σπίτι, μὰ ἐμεῖς θρῖσκόμαστε πιά μακριά!

Καί, μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση, συνεχίζει:

— Ὁ λαὸς τοῦ πλανῆτη Νέα Ἀθήνα σὰς εὐγνωμονεῖ, Ὑπεράνθρωποι! Χωρὶς ἐσᾶς, ἡ Νέα Ἀθήνα, ἡ Γῆ κι' ἄλλοι πλανῆτες θὰ ὑποδουλώνονταν στὸν πιὸ ἀπαίσιο τύραννο, ποὺ γνῶρισε ποτὲ ὁ κόσμος! Ὁ Ἀνδρόνικος θὰ κρεμαστῆ! γιὰ τὰ ἐγκλήματά του! Γυρίζοντας στὴ Γῆ, διαβιβάστε στοὺς ἀνθρώπους τοὺς χαριστισμοὺς μας καὶ τὴ φιλία μας! Καὶ πέστε σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες πῶς δὲν ξεχνᾶμε ποτὲ τὴν καταγωγὴ μᾶς!..

Ὁ Κοντοστούπης σκουτάει τὸν Ὑπερέλληνα.

— Τί λέει; ρωτάει.

Τὰ μάτια τοῦ Ὑπερέλληνα λάμπουν πονηρά. Ἀπαντάει:

— Λέει, θεῖε Κοντοστούπη, ὅτι εὐχαρίστως θὰ δεχόταν νὰ παντρευτῆ μὲ σένα, ἂν δὲν ἦσουν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν Ἐλχίνα! Θὰ γινόσουν ἔτσι βασιλιάς τῆς Νέας Ἀθήνας!

Ὁ νῆνος γίνεται κατακόκκινος σὰν ντομάτα κι' ἐπειτα χλωμιάζει σὰν νεκρός.

— Ἐ; κάνει. Τί; Πέ... πέσ της ὅτι δὲν... δὲν... εἶμαι... ἄρ... ἄρ... ἄρ... Ὡχ ἡ καρδούλα μου! Σβήνω!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος!

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗΣ
'Απαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης «Ὑπεράνθρωπου».

ΝΕΑ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ!

Με τὸ τεύχος 83 τοῦ «Υπερανθρώπου» ἀρχίζει μιὰ νέα σειρά καταπληκτικῶν ἡρώων, πού θά γοητεύσουν ἀκόμα καί τοὺς πιὸ δύσκολους ἀναγνώστες μας.

Ἕνας νέος ἦρωας, μιὰ τρομερὴ γυναίκα, ἡ

ΦΛΟΓΑ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

ἔρχεται νὰ ἐξαπολύσῃ ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος τὴν καταστροφή, τὴ συμφορὰ καί τὸν ὄλεθρο!

Ἡ Φλόγα δὲν χρησιμοποιεῖ κανένα ἀπὸ τὰ ὅπλα τῆς καταστροφῆς πού ἔχουμε γνωρίσει ὡς τώρα! Συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ στρατιά ὄντων πού δὲν εἶναι ἄνθρωποι, δὲν εἶναι ζῶα καί δὲν εἶναι ἄψυχα πράγματα! Μὲ τὴ στρατιά αὐτή, ἡ

ΦΛΟΓΑ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

μάχεται ἐναντίον τῶν Δυνάμεων τοῦ Καλοῦ, πού δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν μὲ ἐπιτυχία, γιατί ἡ Φλόγα ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ μεταμορφώνεται ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη!

Κανένας ἀπὸ τοὺς χιλιάδες ἀναγνώστες τοῦ «Υπερανθρώπου» δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 83!

**ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ**

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ

Ἀγαπητέ μου Κορνίβαλε,

Δυστυχῶς εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ διακόψω τὴν ἀλληλογραφία μας! Ὁ κ. Θάνος Ἀστρίτης ἔχει τὴ γνώμη ὅτι τὸ παρακάναμε στὶς...σαχλαμάρες! Πήγε, λοιπόν, καὶ διαμαρτυρήθηκε στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ αὐτὸς μὲ διέταξε νὰ πάψω νὰ σοῦ γράφω! Εἶναι βλέπεις, προϊστάμενός μου καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούσω!

Γεῖά σου, λοιπόν, ξυπόλυτε ἀλήτη τῆς ζούγκλας, καὶ μὴ μοῦ ξαναγράψεις, γιατί οὔτε καὶ θὰ διαβάσω τὰ γράμματά σου!

Ὁ... παραλίγο Δῆμιός σου
ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

Υ.Γ.: Πρὶν ὅμως διακόψω τὴν ἀλληλογραφία μας, ἔχω καθήκον νὰ ἐκφράσω τὴ γνώμη μου γιὰ σένα.

Εἶσαι ἓνας ἀλήτης, ἓνα κομμάτι ὦμό κρέας, ἓνα παραφουσκωμένο ἄσκι, ἓνα ζῶον ποῦ μόνο στό φαί ἔχει τὸ νοῦ του, ἓνας γάϊδαρος ποῦ δὲν τοῦ καίγεται καρφὶ γιὰ τίποτα! Εἶσαι τὸ... ὠραιότερο ἐξαμβλωμα τοῦ κόσμου!

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

Π. ΔΑΡΗΝ, Νάουσααν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα σου. Φρόνιζε νὰ διαδίδης τὰ περιοδικά σου! * Ι. ΠΕΤΟΥΣΑΚΗΝ, Περιέδλια Ρεθύμνου: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὠραία λόγια σου. Σοῦ ἔστειλα τὰ ἐξώφυλλα Γ. Δ. καὶ Ε. τοῦ «Ὑπεράνθρωπου». Οἱ τόμοι τοῦ «Τάργκα» δὲν ἔχουν ἐξώφυλλα. Γίνονται πανόδετοι μὲ χρυσὰ γράμματα. * Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΝ, Θεσ/νικὴν: Σοῦ ἔστειλα τὰ τεύχη. * Ι. ΣΠΑΘΑΡΑΚΗΝ, Ἀθήνας: Ἐλα ἀπὸ τὰ γραφεῖο. Θέλει νὰ σὲ γνωρίσῃ ὁ κ. Γεωργιάδης καὶ νὰ κουβεντιάσετε γι' αὐτὰ ποῦ γράφεις. * ΜΙΜΗΝ, Ἀθήνας: Τὸ ὄνομα «Τάργκα» ἔχει χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ τὸν κ. Ἀστρίτη στὸ εἰκονογραφημένο περιοδικὸ «ΤΟΞΟ» πολὺ πρὶν κυκλοφορήσῃ τὸ ἄλλο περιοδικὸ γιὰ τὸ ὅποιο μοῦ γράφεις! * ΧΡΥΣ.

ΒΑΜΒΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Θεσ/νικὴν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὠραία σου λόγια. Σοῦ τὸ ἔστειλα. Ὁφείλεις 2.000. * Θ. ΚΑΛΦΑΝ, Ἀθήνας: Δὲν πειράζει, παιδί μου. Ὅποτε ἔχεις τὰ στέλνεις. * Ι. ΠΑΛΑΙΟΓΙΑΝΝΗΝ, Λαμία: Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ομάδα σου. Χαιρετισματα στοὺς: Γ. Σουγιάν, Ν. Ντρούκαν καὶ Λ. Καραπλῆν. Πρέπει νὰ εἶστε ὑποδείγματα καλῆς καὶ ἠθικῆς συμπεριφοράς! * Π. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, Μεγαλιὰ: Σοῦ τὰ ἔστειλα. * Π. ΓΑΒΡΙΛΟΓΛΟΥ, Σάο Πάολο Βραζιλίας: Ὁ «Ἐκείνος» διέθετε ἐκπληκτικὰ ἐπιστημονικὰ ἱκανότητες καὶ κατ'ὄρθωον νὰ κἀν ἐπιστημονικὰ θαύματα. * Β. ΒΑΦΙΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀθήνας: Συγχαρητήρια γιὰ τὶς προσπάθειές σου ὑπὲρ τῶν περιοδικῶν σου! Σοῦ ἔστειλα τὰ τεύχη μαζί μὲ 1.000 ποῦ

περίσεψαν. * Γ. ΚΟΡΡΟΝ, Χαλκίδα: Εύχαριστώ για τον ένθουσιασμό σου! Χαιρετίσματα στους: Γ. Διακάκη, Δ. Διακάκη, Π. Διακάκη, Ι. Κορρόν, Στ. Μάρκον, Κ. Κορρόν, Δ. Κορρόν και Ματίνα Κρητικού. * Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αθήνας: Σοῦ τὰ ἔστειλα. * ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ ΖΑΝΤΙΩΤΗΝ, Χαλκίδα: 'Από τὸ ἦθος τοῦ γράμματός σου μπορεῖ κανεὶς νὰ

καταλάβῃ τί ἀναγνώστες δημιουργεῖ τὸ περιοδικὸ πού γράφεις. Θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὶς... καλοδιαλεγμένες καὶ εὐάδεις φράσεις σου! Διάθασε ὁ πατέρας σου τὸ γράμμα σου πρὶν τὸ στείλῃς; 'Αμφιβάλλω! Γιατί, ἂν τὸ διάβαζε, θὰ ἦσουν τώρα κρεββατωμένοι ἀπὸ τὸ... ξόλο! Πάντως, σὲ εὐχαριστῶ!...

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἔνα τεύχος πὺ θὰ σὰς μείνῃ ἀλησμόνητο
τὸ τεύχος τοῦ «Τάργκα»

20

Στὸ τεύχος αὐτὸ ὁ Καλούγκα, ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν, κάνει μιὰ τελευταία ἀπόπειρα νὰ ἐξοντώσῃ τὸ Ἄτρομητο Ἑλληνόπουλο καὶ τοὺς συντρόφους του! Αὐτὴ τῆ φορὰ συνοδεύεται ἀπὸ τερατώδεις βοηθοὺς, πὺν βάζουν σὲ ἔσχατο κίνδυνο θανάτου τοὺς ἥρώες μας!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ

Ὁ Τάργκα ὁμῶς μάχεται μὲ ἀνδρεία καὶ κατορθώνει νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν ἐγκληματικὴ σταδιοδρομία τοῦ τρομεροῦ Καλούγκα καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ ἔτσι γιὰ πάντα τὴ Ζούγκλα ἀπὸ τὸ ἀποτρόπαιο αὐτὸ κτήνος!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ

Ἔνα ἀριστουργηματικὸ τεύχος, πὺν ἀποτελεῖ σταθμὸ στὴν καταπληκτικὴ ἱστορία τοῦ Τάργκα, τοῦ Προστάτη τῆς Ζούγκλας!

Ἐβδομηθεῖο Περιδικὴ
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν.

Γραφεῖα: Λέκκα 23
Ἀριθ. Τηλεφ. 36.373

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ
γραφεῖα μας, ποὺ εἶναι ἀνοικτὰ κά-
θε μέρα 9—1½ καὶ 5—7, ἐκτὸς τοῦ
ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οἶκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Ἀρχισυντάκτης: Στέλιος Ἀνεμοδουράς, Λ. Θησέως 323. Προϊ-
στάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργιάδης. Μεγίστης 19.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ἡ Γῆ κινδυνεύει.
- 2) Οἱ τερατάνθρωποι ἐκδικου-
νται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπτάμενων
Δισκῶν.
- 4) Μῶνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρ-
ρῶν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται
- 7) Σὺγκρουσις γιγάντων.
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυῖος τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ ποοδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνός ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτριος Κόκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.
- 18) Κεραυνός ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλεῖς τῶν Ἐρυθροδέρμων
- 22) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράν-
θρωπος.
- 26) Ὁ πόλεμος τῶν Ἀστρῶν.
- 27) Ὑπεράθρωπος ἐναντίον Ὑ-
περανθρώπου.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαῦ-
ρου Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ προσοχία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πλανήτη Κρό-
νου.
- 33) Ὁ Μενάλος Ὅσκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἄδρατος Ἀνθρωπος.
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄνα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφοροὶ.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
- 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλλήνα.
- 43) Ὁ Ἐλ Γκρέκο Δεσπότης.
- 44) Τὸ τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται.
- 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.
- 48) Ἡ Γιγαντομαχία.
- 49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἐλ Γκρέκο.
- 50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας.
- 51) Ἡ φλεγόμενη Λίμνη.
- 52) Ὑπερέλληνας.
- 53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος.
- 54) Στὴν Κοιλιάδα τῶν Τεράτων.
- 55) Δαυὶδ καὶ Γολιάθ.
- 56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου.
- 57) Σεζάμ, ὁ Ἄδρατος Μάγος.
- 58) Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.
- 59) Τὸ γκρέμισμα τοῦ Κολοσσοῦ.
- 60) Οἱ Ἀτσάλινοι Δαίμονες.
- 61) Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ἀστροπῆς.
- 62) Πύργος τοῦ Μαύρου Πάνθηρα
- 63) Πύρινος Δράκος.
- 64) Ὁ Τρόμος ἐπιτορφεῖ.
- 65) Ὁ Ἐλευθερωτής.
- 66) Αἰχμάλωτοι τοῦ Ὀλέθρου.
- 67) Οἱ Ἐξώκοσμοι συντριβόνται
- 68) Ὁ Αὔλος.
- 69) Τὸ Μαρμαριτάρι τῆς Συμφο-
ρᾶς.
- 70) Ὁ Ἀκαταμάχητος.
- 71) Ὁ Ὑπερέλληνας τιμωρεῖ
- 72) Ρεγκίνα, ἡ Βασίλισσα τῶν
Δέκα.
- 73) Τὸ Στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου.
- 74) Οἱ Ὑπεράθρωποι κινδυνεύουν
- 75) Ἡ Λαβὴ ποῦ τσακίζει.
- 76) Στὴν Παγίδα τῶν Δέκα.
- 77) Τὰ σπαθιά τοῦ Χαλασμοῦ.
- 78) Τὸ Καλὸ θριαμβεύει.
- 79) Ἐφιάντης, τὸ ὄν μὲ τὰ χί-
λια μάτια.
- 80) Ἰπτάμενοι Δίσκοι.
- 81) Ντέκτεριβ τῶν Οὐρανῶν.
- 82) Τὸ Ἄστρο τῆς Φωτιάς

ΤΟ ΑΚΟΝΤΙΟ ΗΡΘΕ
ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ
ΔΕΝΤΡΟ.

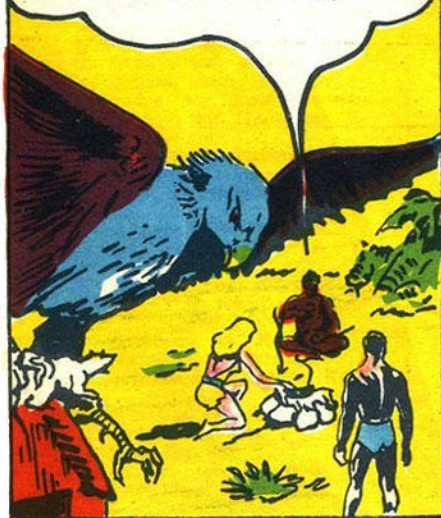
Ε! ΑΔΕΛΦΕ
ΜΟΥ! ΕΛΑ ΚΑ-
ΤΩ! Ο ΤΑΡΓΚΑ
ΣΕ ΕΥΓΝΩΜΟΝΕΙ.

ΕΙΜΑΙ Ο ΜΙΖΟΥΓΚΟΥ. ΠΑΙ-
ΔΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ, Ω ΜΕΓΑΛΕ
ΚΥΡΙΑΡΧΕ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ!
Ω ΤΡΑΝΕ ΤΑΡΓΚΑ! ΗΡΘΑ
ΣΕ ΣΕΝΑ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΤΗΣΩ
ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΟΥ !!

ΕΙΜΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ ΣΕ ΘΑ-
ΝΑΤΟ ΓΙΑΤΙ ΧΥΤΗΞΑ ΤΟΝ ΛΕΥΚΟ
ΔΑΙΜΟΝΑ, ΠΟΥ ΜΑΣΤΙΓΩΝΕΙ ΤΟΥΣ
ΙΒΑΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΜΕ ΤΟ
ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ ΤΟΥ!

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

ΘΕΛΩ ΝΑ ΔΩ ΑΥΤΟΝ
ΤΟΝ ΛΕΥΚΟ ΔΑΙΜΟΝΑ
ΚΑΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩ ΤΟ
ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ
ΤΟΥ.

